

Päivä jolloin tunteetkin pikakelataan

© A. Sovijärvi, 2002, rev 1.02

<http://apz.fi/kirjat/>

Tämä teksti on 2. osa "Olet parempi ihminen ilman tunteita"-sarjaa.

Esitän syvimmat kiitokseni avusta tämän tekstin hiomisessa seuraaville:
Stt, SunIce

Tämä teksti on omistettu kaverilleni Petrille.

*"Skraba, olet niin hyvä kaveri, ettei helpolla moista todeksi usko.
Lähes ikiliikkujamainen intosi siihen mitä teet, on kautta aikain
jaksanut inspiroida minua pääsemään eteenpäin."*

—

"Minä en usko rakkauteen"

"En minäkään"

- Kaksi hölmöä IRCissä keväisenä yönä

K 1 .. Intro

"Tarkoitus pyhittää keinot hukuttaa tunteemme"

Tunteet. Ne estävät meitä tekemästä asioita, joita tulisimme katumaan jälkeensä.
Ne pakottavat meitä tekemään asioita, jotka sotivat kaikkea logiikkaa vastaan.
Mutta ennen kaikkea, ne tekevät meistä inhimillisiä.

Oletko koskaan pikakelannut sen elokuvien pakollisen suutelukohtauksen yli? Jos olet, miksi teit sen? Sattuiko totuus elokuvien ikuisen rakkauden illuusiosta sen hajotessa tosielämässä? ... vaiko kenties siksi, että se vaan oli yksinkertaisesti helvetin tylsä?

Uneksin joskus, että eron aiheuttaman tuskan voisi pikakelata samaan tyyliin kuin elokuviakin. Ajattele: voisit rakastaa aivan täysillä kun siltä tuntuu, ilman pelkoa siitä maailmaa järjestyttävästä eron surusta. Ja jos ero tulisi, kelaisit vain tilanteen kohtaan, jossa voisit aloittaa uuden suhteen - vaikka ex-puoliskon ollessa vielä näköpiirissä.

Kuulostaa mahdottomalta?

Ei se ole.

Lopputulokset tosin oli jotain muuta kuin voi odottaa. 2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen lähestyessä loppuaan meille esiteltiin jotain uutta: erilainen tapa sekoittaa päämme yksinkertaisesti selvittämällä se. Lääketiede teki silloin uskomattoman läpimurron: aineen, joka alle minuutissa assosioi muistissa sillä hetkellä olleet vahvat tunteet neutraaleiksi. Pystyit muistamaan mitä oli tapahtunut, mutta muistolla ei ollut mitään tunnetta. Tietysti aineen saanti oli tiukkojen reseptien varassa, mutta tämä ei ole ennenkään ammattirikollisuutta häirinyt.

Niinpä ajan nuorisolle työnnettiinkin erilaisten synteettisten huumeiden sijasta tätä lääkettä, jonka katunimi oli 'Nolla'. Muita aineita parempaa tämä olikin siinä, että se ei mädättänyt käyttäjänsä aivoja eikä muodostanut fyysistä koukkua. Muilta osin se kuitenkin oli melkoista myrkyä mielelle.

Syntyi "käytä ja heitä pois"-rakkaussuhteiden kokonaan uusi taso. Ennen tuota harrastivat ne, jotka eivät enää kantaneet sisällään mitään ehjää, nyt useimmat pystyivät nimeämään lähipiiristään ainakin yhden, joka tuota harrasti.

Tietysti asiaan yritettiin puuttua, mutta oikeastaan virallinen suhtautuminen asiaan oli lähes saman tyyppistä kuin nuorison juopotteluun 1990-luvun loppuvuosina: valistustädit ja -sedät kiersivät kouluissa saarnaamassa "viina on paha-paha juttu". Ottakoon vakavasti ken halusi. Tietysti oli myös niitä, jotka eivät tätä hyväksyneet, mutta usein yksi katkera välirikko ilman aineita riitti käännättämään.

Oma elämäni oli pyörinyt pitkään monenlaisten sekalaisten harrastusten parissa, mutta varsinaisen kaveripiirini olin raapinut kasaan tietokonemaailmasta. Törmäsin aikanaan kanavalle nimeltä #sydانسuru ja ystäväystytyäni sen vakiokaartin kanssa huomasin saaneeni ensimmäisen tervehenkisen tuttavapiirin - ihmisiä, joiden kanssa pystyin todellakin keskustelemaan asioista.

IRCissä olin roikkunut tarkemmin ajateltuna suurimman osan elämästäni, ja monet sitä kautta tavatut ihmiset olivatkin paljon luonnollisemman tuntuisia juttukumppaneita murheiden painaessa tai muuten vain keskusteluseuran puutteessa. Moni heistä asui samassa kaupungissa, mutta olivat eri ikäryhmää tai edustivat muutenkin osittain rajustikin erilaisia persoonia kuin minä. Ilman IRCin kaltaista ympäristöä en olisikaan ikipäivänä saanut keskustelua aikaiseksi moisten kanssa.

Näiden tapahtumien aikaan olin seitsemäntoista ja pää täysin sekaisin tyttöön, johon olin törmännyt heti lukion alettua. Hän oli ensimmäinen, jota pystyin todella sanomaan tyttöystäväksi, ja ongelmien alkaessa kasaantua yritin pitää suhteen läjässä vaikka väkisin. Enemmän säännöllistä riitelyä kuin jatkuvaa yksinoloa. Lisäksi tiesin kyllä, että luonteeni oli sieltä ujoimmasta päästä, joten minä en kuulunut niihin, jotka tutustuivat uusiin ihmisiin helposti.

Ja siitä pääsemmekin tarinan alkuun.

"... ei sun kanssa voi edes puhua!" hän huusi naama punaisena.

Pidin ilmeen peruslukemilla ja tuijotin koneen näyttöä. Näin hänen kasvonsa kuvaruudun heijastuksesta ja seurasin suuren kyneleen valumista hänen poskellaan samalla, kun raivoaminen alkoi uudestaan.

Hidastin maailman aikaa hetkeksi; puhe tuli kuin hidastetussa filmissä ja tuntui kaikuvan tilassa. En ymmärtänyt sanoja - halusin vain itkeä, mutta kestin jollain oudolla tavalla mieluummin sitä juuri itkua edeltävää tunnetta.

Huoneessa hiljeni. En edes muistanut mistä tämä riita edes alkoi .. enkä olisi edes halunnutkaan muistaa. Vihasin näitä aiheettomia riitoja yli kaiken; ne alkoivat muutamasta merkityksettömästä sanasta ja laajenivat sitten aivan uskomattomiin mittoihin ottaen huomioon lähtökohtana olleen mielipide-eron. Yritin keskittää huomioni ruudulla pikkuhiljaa soljuvaan tekstiin, mutta hiljaisuus sattui korviini.

Käännysin häntä kohti viimein hitaasti, ja perusilmeen pitäminen alkoi polttaa kasvojani. Jälleen kerran minun oli sanottava ne sanat .. vaikken edes ymmärtänyt, miksi minä olin se, jonka täytyi pyytää.

"Anna anteeksi"

Jonnekin sisälleni sattui.

K 2 .. Oppi ja tyhjiys

"Ei katsota taaksepäin"

Muutamaa tuntia myöhemmin istuin edelleen koneen ääressä, toinen puoliskoni lojui muutaman metrin päässä sängylläni puristaen sydämen muotoista tyynyäni rintaansa vasten. Nyt minua nauratti. Ei siksi, että näky oli kieltämättä varsin liikuttava, vaan siksi, että kaikessa siirappisuudessaan tuo punainen sydämen muotoinen 'LOVE' -tekstillä varustettu tyyny kantoi varsin erilaista muistoa elämässäni.

Se oli nimittäin ainoa asia elämässäni, mitä olen ikinä varastanut kaupasta. Tämä lipsahdus sattui aikanaan kanavan risteilyllä, jossa olin yksi nuorimpia. Olin laivalla väärillä papereilla, jotka joku kanavan vanhemmista oli ajan kulukseen taiteillut. Pyörimme tax-freessä, kun Sex-kone yllättäen äkkäsi tuon tyynyn ja ratkesi nauramaan aivan hysteerisesti. Hän ei omien sanojensa mukaan jaksanut tuhlata aikaa siirappiin, liekö sitten mistä kanavan vanhempien hänestä käyttämä nimitys 'runq-kone' oli saanut alkunsa?

Selässä minulla oli laivavarustamon kassi, jonka olin jo aiemmin käynyt ostamassa, ja Sex-koneen kääntäessään selkänsä ajatuksenkulkuni osui ilmeisesti bad sectoriin aivoissani, koska nappasin tyynyn hyllystä ja survoin sen reppuun, ajatellen lahjoittaa sen Sex-koneelle maissa.

Tietäähän sen, miten siinä kävi. Joku moraalinvartija ilmoitti asiasta laivan turvamiehille ja niin minua raahattiin pikapuoliin turvallisuusupseerin tiloihin. Istuin kovalla penkillä ja katselin hätäntyneenä pöydän toisella puolella istunutta vakavailmeistä miestä, jonka kullannäköisessä nimilapussa luki 'Raanto'.

Paska osui tuulettimeen. Väärennetyt paperini takavarikoitiin, vanhemmilleni soitettiin ja lopulta minut potkittiin laivasta pihalle istuttuani hytissä lopun risteilyn ajan. Huvittavin puoli kuitenkin oli se, että tyynyn sain pitää, reppu takavarikoitiin ja laitettiin takaisin myytäväksi.

Kaikki tuo tulee mieleeni joka ikinen kerta nähdessäni tuon tyynyn, samoin kuin Arsin 'äidinvaistoilme'.

Käänsin katseeni tyynystä koneen päällä olevan kellon kautta ruutuun. Itse koneen kello oli juuttunut aikanaan aikaan 23:04.

Perjantai.

```
<Sex-kone> bileet meillä tänään kymmenelt ketkä tulee ??  
<CAPSi> joo  
<Teini-DX> _O/  
<rook> I'm SO there  
<The-Virus> mä tuun
```

Päivä oli jo kyllä ollut kohtuullisen syvältä, joten ilmoittaudivin suoraa päätä irrottelutuokioon muiden kanavalaisten kanssa. Kello alkoi olla jo puoli kymmenen, joten ravistelin myös unikeon hereille ja nakkasin sydäntyynyn nurkkaan. Hän sahasi hetken kahden vaiheilla, päättäen sitten tulla mukaan ilmaisen viinan toivossa.

Otimme pyörät ja suuntasimme kylille.

"Onks se yks hullu siellä taas?"

Pitkö tuota kysyä, kun se 'hullu' järjesti bileet, tiesi varsin hyvin. Tapoin keskustelun hiljenemällä, seuraava keskustelun aihe kun olisi ollut 'miksi aina mennään sun kavereille eikä koskaan mun'.

Ilmeisesti se on vaikeaa hahmottaa, miten orvolta jätkästä tuntuu tyttöbyleissä, joissa edustat itse koko miessukupuolta ja jokainen liikkeesi on jo tarkkaan arvioitu ja jokaiselle sanallesi löydetään stereotypia .. ja ainakin sata symbolista merkitystä.

Pysähdyimme pienehkön kerrostalon eteen ja jätimme pyörät sen edustalle telineisiin. Ohi käveli epäilyttävän näköinen tyyppi täysmustissaan ja aurinkolasit päällä - illalla. Astuin rappuun sisälle ja pysähdyin katsomaan nimelistaa.

16 CM P1PPEL1
17 OKSENNU5
18 K4KK4N44M4

Ei ollut vaikea arvata, kuka talossa tuollasta viitsi tehdä. Olipahan vaan tyyppi jo täysi aikuinen, vaan ei hengeltään. Toinen puolisko ei sanonut mitään, tuijotti vaan se 'kaikki jätkät on pentuja' -ilme kasvoillaan tuota listaa. Vannoin aikanaan pysyväni tästä 'jätkät/muijat on...' -kiistasta kaukana, mutta jotenkin siihen ympäristön vaikutuksesta joutuu itsekin väkisin sisälle. Harmi.

Ylempää kuului tasaista subbarin jytinää, kävelimme ylös ja rimpautin ovikelloa. Teini-DX tuli avaamaan ja vilkaisi toista puoliskoani hieman vaikealla ilmeellä.

"Tota .. Sex-kone on taas vaihtanu vapaalle", hän sanoi hieman hankalan oloisesti. Teini-DX oli jo huomannut orastavan teinifeminismin.

Astuimme sisään ja vilkaisimme olohuoneeseen, josta musiikki ja muukin meteli kuului. Joku oli raahannut paikalle diskovalot ja niiden välkyessä Sex-kone hyppi munasillaan keskellä huonetta kaljapullo kädessä pyöritellen lanteitaan dance-technon tahdissa. Näky oli jotenkin yhtä aikaa niin järkyttävä ja hilpeä, että repesin saman tien nauramaan. Enkä toki nauranut yksin: huoneessa oli ainakin parikymmentä tyyppiä seuraamassa tilannetta ja kaikki nauroivat katketakseen. Itse esiintyjäkään ei todellakaan näyttänyt merkkejä riemun rajallisuudesta. Lattia oli täynnä kokis- ja kaljapulloja.

Tytön naama sen sijaan oli alkanut punottaa aika uhkaavasti. Purin kieleeni niin, että veri maistui saadakseni pohan takaisin. Tuo ilme ei enää luvannut 'miks kaikki jätkät on sikoja'-angstausta, vaan pikemminkin täyttä laidallista 'en enää ikinä halua kuullakaan kenestäkään jätkästä ja elän varmasti elämäni yksin'-lajia.

"Jeah beibee jeah!" huusi Sex-kone ja alkoi lähestyä meitä, jolloin tyttö otti jalat alleen.

"Hei! Oota!" huusin perään. Ei reaktiota. Hän paineli saman tien ulos rapusta.

Sahasin tiukasti kahden vaiheilla. Voisin juosta perään, mutta auttaisiko se mitään..? Paikalla oli kaikenlaista mielenkiintoista porukkaa Deepbluesta alkaen .. arg .. täytyisi valita helvetti.

Juoksin perään, mutta pyörä oli jo kadonnut pihalta. Yritin miettiä logiikkaa: kotiin hän ei menisi .. jollekin sukulaiselle .. hitto, kun ei kehdannut käydä jokaista läpi ja selitellä tapahtunutta. Kaivoin kännykän esiin. Kenttä oli liian huono kuvalle, mutta ei tässä pärstää nyt tarvinnutkaan nähdä. Puhelin kyllä soi, mutta sain luuria korvaan ilman vastausta. Hienoa.

Palasin takaisin juhliin, mutta se innostus, joka minulla lähtiessäni oli ollut alkoi

vaihtua huimaukseksi. Moni oli nähnyt tapahtuneen ja rauhoittelivat nopeasti Sex-koneen pois tieltä, joku näpäytti koneelta soimaan jotain rauhallista musiikkia. Istuskelin hetken aikaa eteisessä lasi kädessä ja tuijotin kännykän näyttöä, kuin yrittäen hypnotisoida kännykän sanomaan "Kristiina calling (voice)", mutta tuloksetta. Epätoivoinen masennus alkoi vallata mieltäni.

Lopulta Sex-kone seiso siinä edessäni, nyt jo vähän vaatetta päällä. Nostin katseeni maasta.

"Se nyt on yks vitun akka vaan, anna olla", hän totesi ja käveli pois.

Tapailin kiinni lauseita samalla, kun ääretön viha kuohahti sisälläni. Halusin huutaa hänelle jotain niin rumaa, etten pystynyt edes muodostamaan sanoja. Halusin riehua, näyttää sen olotilan kaikille. Kuoren alla tein kaikkeni itsehillintäni tueksi ja lopulta lysähdin turhautuneena takaisin tuolille.

Moni muukin yritti tulla juttelemaan, mutta olin aivan liian sekaisin. Ainahan meillä oli riitoja ollut, ja jokainen niistä näytti loppuvan aina samalla tavalla. Vihasin hänen tapaansa syyttää minua siitä, mitä kaikkea pahaa miehet ovat historian aikana tehneet. Kaikki hänen oikkunsa tulivat aina perustelluksi tuolla, ja välillä teki mieli suorastaan räjähtää: "MITÄ HELVETTIÄ SILLÄ ON MUN KANSSA TEKEMISTÄ?!". Tosin ymmärtäähän sen nyt Windows-käyttäjäkin, ettei tuo ainakaan paranna tilannetta.

Ars istui hetken vieressä ja sanoi, että jutellaan tarkemmin #sydansurussa.

Nyt sattui vieläkin pahemmin.

K 3 .. Jälkipeli

"Alaspäin pääset kyllä muualtakin kuin huipulta"

Anna anteeksi, rakas, olet kalleimpani päällä maan" .. äh, vittu. Ei tuota nyt usko edes Bill Gateskaan.

Lauantai.

Olin onnistunut kaivelemaan netistä hienon vuoristomaiseman tekstiviestin taustakuvaksi ja yritin sommitella siihen jotain viisasta sekä hellyyttävää. Pyörittelin puhelinta aikani käsissäni ja nakkasin sen sitten parin metrin ilmalennolla sängylle.

Eilen illalla en vielä ollut ehtinyt käsittää tätä tunnetta, pahinta silloin oli pelko - pelko yksin jäämisestä. Mutta nyt, yksinäisyyden tunne alkoi todella raastaa tuoden kuristavan olonsa mukanaan. Luulin, että tämän läpikäyminen olisi uniikkia, kerran elämässä tapahtuvaa, jonka jälkeen voisi lähteä tositarkoituksella.

Tuhlasin koko päivän yhden tekstiviestin pohtimiseen. Ennen nukkumaan menoa sain aikaiseksi jonkinasteisen nolon ikuisen rakkauden tunnustuksen ja lähetin sen, vaikka logiikka sanoikin sen olevan jo hyvän maun vastaista. Nukahdin lopulta täydessä varustuksessa sängylle päiväpeiton päälle.

Sunnuntai.

Heräsin joskus iltapäivän tunneilla. Nälkä kurni todella pahasti, päätä särki, kurkku oli kipeä ja henkisesti tuntui kuin olisi jäänyt junan alle - kahdesti, ja kolmannella kerralla juna vielä pakitti yli. Nousin istumaan sängyn laidalle, nojaten kyynärpäillä polviin ja kämmenet kasvoilla.

Ei voj aamu alkaa tällaisellä ololla.

Deepblue opetti minulle joskus aikanaan kahvituijotuksen. Se on sitä, kun aamulla on niin paha olo, ettei saa ajatusta liikkeelle - eikä tahdokaan saada. Silloin keität kupin kahvia, tuot sen koneen äärelle ja tuijotat sitä. Tuijotat niin kauan, että se on kylmää ja vasta sitten juot sen.

Tämän jälkeen olo on muuttunut - varmasti.

Potkin tietokoneen hereille ja päätin lähteä itkemään tilannetta muille IRCissä.

```
[JOIN] You (mikkis3) have joined #sydansuru
[TOPIC] Topic for #sydansuru is <ars> #mokia on paras kanava,
        #sydansurun jälkeen tietenkin :D
<Teini-DX> Ja sit säästettiin ku jätettiin diskantit pois, saatiin
        isompi subbari!
<mikkis3> huomenta itse kullekin :/
<opj> moro
<Deepblue> mikkis3
<Core89> kas, päivänsäde saapui :)
<ars> mikkis3...
```

En jaksanut pyöritellä asiaa kauaa. Kuin varkain aloin avautua Arsille tapahtuneesta, joka alkoi pikkuhiljaa muuttua sovinismiksi pääkopassani. Onneksi Arsilla oli sentään aivot vielä tallella, sillä hän tiputti minut maan pinnalle takaisin.

[ars] Kuten et voi syyttää kaikkia jätkiäkään siitä että ovat tahallaan hankalia, et voi syyttää muijiakaan. Muista: joukossa on aina niitä, jotka eivät vaivaudu miettimään asiaa toisen näkökulmasta tarpeeksi, yhdessä olossa nämä piirteet vain vahvistuvat.

[ars] On melkein rikollista, että vielä lähellä neutraaliutta olevat ihmiset vedetään tähän mukaan, mutta minkäs teet. Sen sanon, että syyllistä mieluummin yksilöitä kuin kokonaisia ryhmiä.

Ei tuo tietenkään heti jakeluun mennyt, mutta ajan kanssa aloin pikkuhiljaa hahmottaa, mikä sanojen takana oli. Usein vain on niin helppoa kostaa yksilön toiminta ryhmälle.

[mikkis3] Mulla on tällänen outo ajatus .. en tiedä oikein vain miten sen laittaisi...

[ars] kerro suoraan.

Olin tätä ajatusta yrittänyt karistaa epätoivoisesti pois tajunnasta, mutta se palasi aina uudestaan ja uudestaan, useimmiten riitojen päätteeksi - kun minä pyysin yksipuolisesti anteeksi.

[mikkis3] Minusta tuntuu ettei Kristiina oo mulle oikee muutenkaan, ku me ollaa kahestaan niin se vaan valittaa, koko ajan .. eikä siihen voi sanoa mitään kun se vaan suuttuu pahemmin. Helvetti jos se kerran haluaa lähteä, niin lähtekööt.

Ars mietti hetken.

[ars] Saatat olla oikeassa, on paljon ihmisiä jotka eivät ole vielä kypsiä seurusteluun, ja tämä ilmenee usein vääristyneinä kuvina yhteiselosta, vaatimuksena toisen jatkuvasta uhrautumisesta ja sopeutumattomuutena muutenkin toisen luonteeseen.

Kun kerran aloitin, päätin sitten jatkaa avautumista.

[mikkis3] Minkä takia kaikki muijat aina haluaa kaiken tapahtuvan niiden pään mukaan, Kristiina valitti koko ajan että minun pitäisi lopettaa irkkaus ja tutustua 'tosi' elämään joka käytännössä tarkoitti aina jollekin sen kaverille menemistä kuuntelemaan jotain ihme juoruilua?

[ars] Monta kertaa minä olen yrittänyt saada sinua tanssimaan pillini mukaan?

Pahus, hyvä pointti.

Juttelu siirtyi pikkuhiljaa pois aiheesta, ja minä roikuin vielä loppuillan koneen äärellä. En tiedä, paraniko oloni juurikaan. Tarkemmin ajatellen mieleni teki enemmänkin nähdä Kristiina vielä kertaalleen ja kuulla hänen ajatuksensa asiasta. Huomenna olisi koulupäivä, joten törmäisimme väkisin laitoksessa. Päätin jäädä odottamaan.

Helvetti, kun tämä on hankalaa.

K 4 .. Ensimmäinen yhteys

"Tunteet? Chapter skip"

Kello soi 7:00. Pääni oli kuin ihmeen kaupalla selvinnyt yön aikana ja kouluun lähteminen ei tuntunut enää niin vastahakoiselta ajatukselta, kuin miltä se nukkumaan mennessä oli vaikuttanut. Tuijottaessani kahvikuppiani mietiskelin, mitä sanoisin, kun törmäisin häneen koulussa. Kävin mielessäni läpi erilaisia yrityksiä ja lopputuloksia ja päädyin lopulta rennon oloiseen "Moi! Miten menee? Et kai ole enää vihainen?" -lähestymistapaan.

Ulkona oli kylmä polkiessani pikkuhiljaa laitokselle päin. Parkkipaikka alkoi täyttyä vähitellen autoista, suurimmalla osalla ekaluokkalaisista ei ollut vielä ajokorttia, joten täytyi tyytyä mankeliin tai piikkiin. Joku onneton sai kyydin teini-Corollalla ja pääsi välittömästi yleiseksi kuittailun kohteeksi.

Kristiina oli lokeroilla, kun viimein astuin sisälle. Pyörin hetken ympyrää naulakoilla haistellen ilmapiiriä, kävellen lopulta hänen luokseen.

"Moi, miten menee?"

Pitkä hiljaisuus. Hän antoi minulle takaisin harvinaisen kylmän katseen, juuri sellaisen, minkä ventovieras saa tehdessään tuhman ehdotuksen illan viimeisinä tunteina baarissa.

"Etkai ole enää vihainen?" jatkoin häkeltyneenä.

Hän kääntyi hitaasti ympäri, laittoi kirjat lokeroonsa ja käveli pois paikalta sanomatta sanaakaan. Sovitteleva mielialani alkoi muuttua äärettömäksi vitutukseksi. Heitin repun maahan ja jäin nojailemaan sekavissa tunteissa lokeroihin.

Missä se räjähtävä luonne nyt oli? Yleensä tästä seurasi ainakin liioiteltu rähjäys ja julkinen huuto-itku. Porukka alkoi vetäytyä luokkaa kohti, ja raahauduin mukana. Opettaja ilmaantui ja tunti alkoi. En juurikaan seurannut opetusta, vaan kävin läpi uudestaan ja uudestaan tilannetta lokeroilla.

"Paska juttu, sori", huikkasi vieressä istunut puolituttu.

Nostin katseeni avonaisesta historian kirjasta ja käännysin katsomaan häntä hieman kysyvästi.

"Hä?" kysyin viimein.

"No toi Kristiinan homma"

"Aijoo", nyökkäsin.

Hän katseli minua hetken, kuin arvioiden pitäisikö hänen edes puuttua asiaan. Lopulta hän kuitenkin sai suunsa auki.

"Se hommas tänä aamuna Nollaa"

Pysäytin maailman ajan saadakseni ajatella rauhassa. Kristiina ottaisi aineita unohtaakseen minut?! Voi vittu... mahtoi olla tärkeä syy päästä yli. Mitä enemmän ajattelin asiaa, sitä enemmän aloin kerätä vihaa tuon katkeruuden tunteen päälle. Hän siis huijasi! Kyllä tämä nyt saisi sattua häneenkin yhtä pahasti kuin minuun.

"Miks?" jatkoin lopulta saatuani ajatukseni alustavasti kasaan.

"Mä kuulin et se katteli yhtä C-ryhmän jätkeä"

Purin hampaani yhteen niin, että narahti. Mikä näissä ihmissuhdejutuissa oikein oli viialla? Miksi uhri aina kuuli viimeisenä?

"Mistä se sai Nollaa?" kysyin lopulta.

Vierustoverini vilkaisi minuun ilmeellä, jolla yleensäkin itsestäänselvyyksiin vastataan.

Nii-in. Neutraalit.

Kukaan ei oikeastaan tiennyt tarkemmin heistä. He olivat hiljaista mustiin pukeutunutta porukkaa, joka rehellisesti sanoen antoi muille kylmiä väreitä. Entisiä koulukiusattuja, nörttejä, friikkejä, fanaatikkoja; tiedäthän, niitä yläasteen kummajaisia, joista ei kukaan koskaan pitänyt. Se, mitä heistä tiedettiin, oli tavoite - he halusivat vain menestyä elämässä, päästä ohi nuoruudesta kompastumatta sen kivikkoihin.

Heistä ei yleensä vapaa-ajalla tehty juurikaan havaintoja, ja monet uskoivatkin, että he vetäytyivät koulun jälkeen opiskelemaan. Huhu kertoi, että joku onneton laittoi kerran koko sakille turpaan ja kuoli myöhemmin auto-onnettomuudessa. Neutraalit harvoin vastasivat spontaanisti ongelmiin, mutta monet huhut kertoivat heidän kostoistaan.

Heistä jokainen vastasi tunnilla, jos kysyttiin, mutta eivät osoittaneet muunlaista aktiviteettiä. Koulun kannalta he menestyivät. Ne jotka sattuiivat joskus näkemään vilaukselta heidän koenumeroitaan tai jaksoraporttejaan, kertoivat niiden olevan aivan täydellisiä.

Tämä porukka jakoi kylmästi mielipiteitä, osa vihasi, osa pelkäsi, mutta kukaan ei asettunut heidän tielleen. Useimmiten porukalle naureskeltiin oltaessa kuuloetäisyyden ulkopuolella. Suhtautumista voisi verrata muiden suhtautumiseen 1990-luvun uusnatseihin, ennen kuin rasismi kiellettiin lailla 2008.

Puhuttiin, että Neutraalit saattoivat joskus antaa aineita ulkopuolisille .. mutteivat koskaan myyneet. Jotkut taas väittivät, että Neutraalit olivat välikäsien kautta ainoa lähde Nollalle katukaupassa. Rehellisesti sanoen karmivaa porukkaa. Villi huhu kertoi joskus porukan olevan jotenkin vahvasti uskonnollinen, mutta heillä ei ainakaan teologian tunneilla ollut kuitenkaan mitään vahvoja kantoja.

Ihmisen mielikuvitus on vahva ase; eivät Neutraalit mitään yliolentoja olleet. Mutta sellaista, josta et oikein tiedä on helppo pelätä ja pelätessään ihminen taas käyttää mielikuvitustaan - saaden aikaan ikiloopin. Oma kantani kuitenkin oli yleisen kannalla: pysyin poissa tieltä.

Tunti kului hitaasti mutta loppui aikanaan. Olotila ei ollut laantunut, potkin reppua edelläni ärtyneenä poistuessani käytävään. Yleinen hälinä käytävällä sai olotilani vain pahenemaan, ja painuin lopulta vessaan hiljentymään edes hetkeksi. Seisoin koppien takana katsellen ikkunasta ulos, kun joku astui vessaan. En nähnyt siitä ovelle mutta huomasin, että tulijoita oli useampi ja nämä pysähtyivät heti oven eteen. Älysin lopulta katsoa ikkunan heijastuksesta ja aloin pidätellä hengitystä...

...koko Neutraalien porukka oli tullut vessaan. Tässä koulussa heitä oli yhdeksän, eikä heitä juuri erottanut toisistaan. Jokaisella oli täsmälleen samanlainen musta vaatetus, samalla tavalla leikattu ja mustaksi värjätty tukka sekä mustat aurinkolasit. He keskustelivat matalalla äänellä, hivuttauduin hieman lähemmäs reunaa

kuullakseni. He puhuivat matalalla äänellä, ja erotin muutamia yksittäisiä sanoja.

"Kekkin ... tänään ... palopommi"

"Ei näytä hyvältä..."

"Ei voi minkään"

"... myöhemmin ... hälyn laannuttua"

Tunsin kuinka lämpötila nousi, aivan kuin tyhjästä palautui nyt tuo lokerikolla tuntemani turhautumisen raivo. Vihan tunne poltti kaiken itsesuojeluvaistoni, ja astuin piilostani porukan eteen. Kaikki katseet kääntyivät minuun. Pieni pelon värinä iski päälle nähdessäni tuon jengin nyt tuijottavan minua. Peitin tuon tunteen kuitenkin sillä kaikella oppitunnin aikana kehittelemälläni vihalla tuijottaessani heitä lattian yli.

"Ja kukahan teistä vitun pelleistä anto Kristiinalle Nollaa?" kysyin enkä edes odottanut saavani vastausta.

"Minä", sanoi yksi porukasta yllättäen, ja minulla leikkasi saman tien päässä kiinni. Kaikki se ääretön turhautuminen ja viha saivat nyt kohteen, ja raivo sumensi lopunkin ajatuskyvyn.

Muutamalla pitkällä harppauksella olin porukan edessä ja ennen kuin edes käsitin, olin tiputtanut tyypin hyvällä napautuksella leukaan. Vastustajani lojui pitkin pituuttaan maassa, kukaan ei sanonut mitään.

"Vitun hom..." aloitin ja meinasin potkaista maassa makaavaa, mutta adrenaliini alkoi laskeutua, ja minun alkoi tehdä enemmän mieli juosta karkuun. Itse asiassa koko raivo oli korvaanut miltei pakokauhulla, tunsin kuinka kädet alkavat täristä.

Tyypin ilme ei värähtänytkään, kun hän sanoi "Nyt .. mua alkaa vituttaa". Yksi porukasta antoi hänelle pillerin käteen, ja hän heitti sen saman tien huiviin. Tuijotimme toisiamme kunnes, hän muuttui jotenkin tyhjäkatseiseksi ja kääntyi muihin päin.

"Mennään"

He kävelivät ulos vessasta hiljaisuuden vallitessa, käytävä hiljeni myös heidän ilmestyessään näköpiiriin. Lattialle oli levinnyt muutama sadan euron seteli ja pussi samoja pillereita, joita olin nähnyt tyypin ottavan. Olin kahden vaiheilla, korjaten ne lopulta talteen kaikessa hiljaisuudessa ja poistuin paikalta. Pussissa oli 4 pilleriä.

Pelotti.

K 5 .. Suhteellinen onni

"Onni ja epäonni ovat salaliitossa"

Pöydälläni oli satasen seteleitä, vieressä pillerit. Tuijotin saalistani tietämättä mitä sillä tehdä. Myöhemmin, IRCissä:

```
<Teini-DX> Muistatteko sen muijan siellä Sex-koneen partyillä?  
<CAPSi> joo  
<Teini-DX> Se tuli tänää käymää, iha vitu asialline muija  
<Core89> Kattelinki vähä teidän perään siellä partyillä, miten meni  
        jatkot?  
<Teini-DX> :-P'  
<Core89> Aha :)  
<mikkis3> Vetäsin tänään yhtä Neutraalia turpiin.
```

Syntyi syvä hiljaisuus. Jostain kaukaa kuuluivat paloautojen pillit.

```
<Teini-DX> no jessus.  
<Core89> voi vittu  
<ars> Ei nyt ihan viksu veto.  
<mikkis3> No helvetti, ne anto Kristiinalle Nollaa.
```

Ars löi päälle DCC-Chatin.

```
[ars] Etkö sanonut ettet välitä siitä enää?  
[mikkis3] Silti .. vähä rupee vitutetaan kun ite on ihan paskana ja  
        sitten toinen on kun ei tuntiskaan.  
[ars] Tämä on paha juttu sinänsä, varsinkin kun NE on sotkeutunu tähän,  
        anna asian olla vaan vähän aikaa, Neutraalit tuntuvat pitävän  
        psykologisesta yliotteestaan joten olet turvassa niin kauan kun  
        annat niiden olla.
```

Ilkeän epämääräinen olo. En pystynyt keskittymään mihinkään saadakseni asian pois mielestäni. Minua todella huolestutti nyt jälkeinpäin ajatellen se, että olin asettunut poikkiteloin Neutraalien kanssa. Toisaalta minulla oli läjä ylimääräistä rahaa ja jokunen Nolla.

Yritin saada koko hommaa pois ajatuksistani, joten tunkeuduin päivän päätteeksi Teini-DX:lle. Jätkä oli kuin 6.9999999999 taivaassa ja selitti innoissaan koko illan uudesta tuttavuudestaan. Tavallaan olin osittain hyvillänikin hänen puolestaan, sillä nyt hän kai jaksoi selittää mieluummin uudelle ystävälleen autostaan ja subbareistaan kuin muille. Ja olihan jo korkea aika hänenkin löytää joku istumaan pelkääjän penkille.

Loppuillalla oli kuitenkin minuun käänteinen vaikutus toivottuun verrattuna: minua alkoi rehellisesti sanottuna tökkiä kaikki mahdollinen. En viitsinyt Teini-DX:n luona siitä tehdä numeroa, mutta paluumatkalla potkin pulloja rikki ja kumosin kioskin kulman roskiksen. Kaikki alkoi tympäistä jotenkin aivan uskomattomalla tavalla, kaikki tuntuivat olevan minua vastaan, tai jos eivät olleet, olivat ainakin ärsyttävästi paremmassa jamassa. Sekin C-ryhmän mulkvisti pitäisi varmaan ampua tai jotain.

Sattuvan paha olo iski päälle vasta kotona. Sahasin mielessäni edestakaisin niitä mikroskooppisen pieniä hyviä hetkiä, joita elämäni oli sattunut, hakkasin pöytää ja itkin. Lupasin ääneen myyväni vaikka sieluni, että tämä olo vain katoaisi.

Säpsähdin, kun hyllyltä tipahti pöydälle Neutraalien pillerit. Tuijotin pussissa olleita neljää harmaata kapselia: ei helvetti, ei se voi olla näin helppoa. Järjen ääni taisteli vastaan hamutessani yhden käsiini, eihän siinä välttämättä ollut mitä oletin siinä olevan, tai no, ketähän minä yritin huijata? Heitin sen saman tien alas ja hörppäsin hanasta vettä perään.

Jäin odottamaan vaikutusta. Sekunnit hidastuivat, eikä mitään tuntunut tapahtuvan. Pikkuhiljaa huomasin saaneeni päänsäryn, joka katosi oikeastaan saman tien, kun noteerasin sen. Ja sitten minulla olikin nälkä. Miten minua voi nälkä häiritä kun... ööh... mitä? Yritin parhaani mukaan kaivaa, mikä minua oli äsken mahtanut tökkiä, mutta siltä kaikelta oli tippunut pohja. Kristiina, yksin olo, ero... mitä väliä?

Kävin tekemässä muutaman voileivän ja palasin koneen äärelle. Olo oli itse asiassa varsin neutraali ja ajattellessani kaikkia irkkikavereitani tunsin jälleen kuuluvani jonnekin.

```
[JOIN] You (mikkis3) have joined #sydansuru
[TOPIC] Topic for #sydansuru is Pala, Kekkin, Pala!
<ars> Kun sen huumorintajun ottaa huomioon, niin eihän se sitä kauaa
      katellu, otti ja kusi sen muijan kahvinkeittimeen seuraavana
      aamuna.
<jutanu> no LOL
<CAPSi> mikkis3 :)
<Core89> Moi mikkis3
<Arawn> heips.
<mikkis3> iltaa
<M3TSO> Kekkinista oli muuten uutisissa asken.
<Core89> Mitä ne sano?
<M3TSO> Kytat epailee etta se oli murhapoltto.
```

Hetkinen... nimi Kekkin kyllä soitti kelloja välittömästi.

```
<mikkis3> siis SE poliisin jätkä joka jaksoi aina hehkuttaa olevansa
      Nollaa järkkäävän mafiaporukan perässä?
<Core89> Tjoo, vissiin
<M3TSO> Oli se.
```

Häivyin IRCistä sanomatta sen kummemmin mitään. Tiesin, kuka tyypille oli tulen pistänyt häntään. Samalla tuli mieleen ajatus, että tämän kuultuani olisin itse uhka tälle porukalle. Pelkotila alkoi käydä niin sietämättömäksi, että nappasin toisen Nollan ja kävin unten maille ilman huolen häivääkään.

Myin kai sieluni.

KMV 6 .. Nolojen avausten klubi

"Than sama mitä teet, se kaatuu aina varpillesi"

En oikeastaan luokitellut Sex-konetta kaverikseni. Hän oli merkittävästi vanhempi kuin minä, mutta toisinaan vaikutti äärimmäiseltä pennulta. Kuitenkin hänen kanssaan keskusteli mielellään, ja halutessaan hän osasi olla melko siedettävä tyyppi. Tunsin bileiden viilentäneen välejäni häneen, mutta hänen jutuissaan kuulosti silti olevan jokin ajatus, vaikken niitä hyväksyntykään.

Yön aikana minulle oli kehittynyt idea, mitä tekisin jäljellä oleville Nollille, ja siihen kaveriksi Sex-kone sopi hyvin. Tungin illemmalla käymään. Soitin ovikelloa hieman haparoiden mieltien, miten hän mahtaisi reagoida käyntiini. Varsinainen suhteemmehan oli 'kaverin kaveri' ja IRC-tuttavuus. Hän avasi oven näyttäen pahasti krapulaiselta.

"Ai sä", hän sanoi kääntyen ympäri ja löntysti eteisestä olohuoneeseen jättäen oven auki.

Astuin eteiseen ja lemppasin kengät. Näytti siltä, että talossa oli siivottu sitten viime näkemän. Kävellessä sukkiin pohjiin tarttui kuitenkin vielä sipsin kappaleita, popcornin jämiä ja villakoiria. Hän lysähti tylsistyneenä sohvalle ja jääden katsomaan telkkaria. Sijoitin itseni pienen pöydän äärelle häntä vastapäätä. Ei pienintäkään reaktiota läsnäolostani.

Annoin katseen kiertää huoneessa. Kohtaan, johon joku viimeksi heitti kaljapullolla, oli nyt laitettu "Jääkäri Rotan paluu"-leffajuliste. Kirjahyllyssä oli muutama tuttu kirja: "Kuin jengi", kaikki 4 osaa, "Usva" ja "90-luvun absurdismi". Näitä tuli joskus aikoinaan luettua. Pöydän kulmalla oli puoliksi syöty juustovoileipä, joka nyt kasvoi iloisen vihreää hometta.

"Tiiät kai olon kun vedät viinaa oikein kunnolla, yrität iskee muijii ja sit aamulla tajuut miten nolo oot ollu ... ja sit nolottaa enemmän kun krapula hakkaa", aloittelin johdatteluni.

Sex-kone ei vastannut, katsoi vain takaisin pointin tekevällä 'painu nyt helvettiin tai leikkaan kurkkusi auki' -ilmeellä.

"Mitä jos ei tarvis ku olla krapula?" jatkoin, tuntien itseni hyväksi myyntimieheksi.

Vastauksena lievästi kysyvä ilme. Kaivoin pillerit taskusta ja näytin.

"Nää on aitoja Nollia, miten ois jos juhlistas tänään ankarasti ja otettaisiin yksi ilta ilmaiseksi?"

"Vittu iha sama .. ei vittu mulla hajoo pää .. ei jaksa..", alkoi Sex-kone valittaa ja nakkasi telkkaria kauko-ohjaimella. Kun kiinnostusta ei tuntunut olevan, häivyin sen kummemmin selittelemättä ja palasin kotiin. Tuntia myöhemmin tuli tekstiviesti.

"Lähdetään".

Iltahämärä oli jo saapunut, kun saavuin viimein bussipysäkille. Joitain minuutteja myöhemmin myös Sex-kone ilmaantui ja jäi pyörimään siihen katoksen alle.

"Toitko sä ne pahvit?" kysyin.

Hän vilkaisi minuun ensin hieman hukassa olevan näköisenä ja alkoi sitten kaivella

taskujaan. Lopulta hän tempaisi esille uutuuttaan kiiltelevän ajokortin ja ojensi sen minulle. Katselin sitä huvittuneena, oma pärstäni komeili siinä väerien henkilötietojen kanssa. Kortti toi minulle lisää ikää neljä vuotta, mikä oikeastaan huvitti minua suuresti. Sex-koneen järkkäämät pahvit olivat kuitenkin aivan huippuluokkaa, eikä kukaan tähän mennessä ollut narahtanut niiden takia.

Bussi noukki meidät kylän raitilta mukaan, ja pian olimme kaupungin keskustassa. Viikko oli vasta puolivälissä, joten lähes kaikki paikat olivat käytännössä melko hiljaisia. Sex-kone johdatti meidät lopulta erääseen opiskelijarätkälään, jonka kävijäkunta oli käytännössä hyvin kahtia jakautunut - toisella puolella oli kauppiksen nuorisojupit ja toisella kaikki hörhöt muotoiluinstituutista.

Iltta oli vasta aluillaan, eikä kestänyt aikaakaan, kun tunnelmavalaistus kytkettiin päälle, ja joku laittoi kulman jukeboxista soimaan tutun biisin "Seventyfour-seventyfive".

"Kaks pitkää kolmosta", heitin baaritiskillä rentona kuin kuiva karahka.

Baarimikko ei näyttänyt kovin vakuuttuneelta. Yritin olla oikein vakuuttavan näköinen ja esittää siinä sivussa hieman loukkaantunutta siitä, että joku suvaitsi epäillä täysi-ikäisyyttäni - ja osui oikeaan.

"Onko sulla papereita?"

Kaivoin Sex-koneen taiteilemat pahvit esille ja lätkäisin ne tiskiinkin. Juomanlaskija syynäsi papereita ja minua, tuntui kuin suuret hikipisarat olisivat valuneet sarjakuvamaisesti otsaani pitkin. Lopulta hän murahti jotain ja löi pahvit takaisin kääntyen täyttämään tuoppeja. Minä kaivoin taskustani kuluneen 10 euron setelin ja pyörittelin sitä käsissäni.

Iskin toisen tuopin pöytään Sex-koneen eteen ja annoin katseen harhailla pitkin paikan sisustusta. Baaritiskiinkin nojaili yksinäinen tyttö. Heitin arviosta, että tämän täytyi olla '90:nen. Sex-kone kippasi koko puolen litran tuopin kerralla alas huomattessaan saman ja suuntasi tätä kohti.

En kuullut keskustelua, mutta Sex-koneen saapuessa paikalle tyttö vilkaisi tätä arvioivasti. Sex-kone ei ehtinyt todennäköisesti aloittaa edes toista lausettaan, kun tyttö kippasi drinkkinsä tämän päälle ja kivahti "VEDÄ KÄTEEN!" niin, että koko yleisö kääntyi huvittuneena seuraamaan.

"Sul on kauhee perse!" huusi Sex-kone perään, saaden tytön vielä näyttämään keskisormea paikan ovella.

"Ei noita akkoja ymmärrä", hän manaili lopulta palaten pöytään.

Yleisön katseet kääntyivät lopulta pikkuhiljaa pois päin, ja nautin nousuhumalan aiheuttamasta rennosta olostani. Paikassa soitettiin rennon oloista vanhaa musiikkia ja tunnelma oli varsin kodikas.

Ei siinä mennyt kovinkaan kauaa, kun pöytään meitä vastapäätä istuutui tyttöpari. Näin heti, että kyseessä oli samanlainen järjestely kuin minulla ja Sex-koneellakin: täysi-ikäinen kaveri ja hieman korjaillut paperit toisella.

Alussa oli se hetkellinen vaivautuminen, mutta kaverini sentään älysi pitää kaikki vakiojuttunsa pääkopassaan siihen saakka, kunnes tytöt olivat tarpeeksi seis vain nauraakseen niille. Huolestuttavinta oli, että meillä oli oikeastaan äärettömän hauskaa, loppuillasta nauroimme aivan hysteerisenä Sex-koneen jutuille.

Painuimme loppuillasta jatkoille Sex-koneen kämppään. Älä kuitenkaan saa väärää käsitystä, ei siellä mitään tapahtunut. Kämpän omistaja kun joi itsensä pöydän alle, ja vanhempi tytöistä sammui kuin kynttilä sohvalle.

Sinä yönä minä kuitenkin koin jotain käsittämätöntä; nimittäin keskustelin talossa vielä hereillä olleen toisen tytön kanssa koko yön. Oli oikeastaan vaikea uskoa, miten paljon meillä oli yhteistä. Musiikkimaku, TV-ohjelmat, kirjallisuus, kaikki täsmäsivät. Juttelimme ja nauroimme aivan aamuyön tunneille asti, kunnes kumpikin nukahti lopulta. Loistin vielä viimeisillä ajatuksillanikin - tästä täytyy tulla jotain hyvää!

K 7 .. Huono arvio

"Arvioi ihmiset aina rajusti alakanttiin niin pudotus pienenee."

Heräsin joskus pitkälti lauantai-iltapäivän puolella, kun Sex-kone potki minua ylös ja työnsi kahvikuppia kouraan. Palauttelin aamuyön tapahtumia mieleen kahvin käynnistäessä päätäni pikkuhiljaa, ja varovainen hymy nousi suupieliin. Tytöt olivat häipyneet jossain kohtia aamua äänettä.

Aioin juuri kertoa viime yön onnesta, kun Sex-kone survaisi kylmästi kädenhousuihinsa ja raapi muniaan. Juuri, kun luulin nähneeni pahimman mahdollisen, hän oli jo haistelemassa sormiaan.

"Voi paska, en saanu pildee", hän kommentoi lopuksi harmistuneen näköisenä.

Päätin olla kommentoimatta sen enempää. Sex-kone rojahti sohvalle ja alkoi hiljalleen ladella sekalaisia kirosanoja ja valittaa, miten perseestä kaikki hänen elämässään oli. Samassa mieleeni palasi Nollat. Iskin kummatkin pillerit hänelle käteen, minä en todellakaan tarvinnut niitä nyt! Sex-kone vetäisi toisen alas ja siirtyi hetken kuluttua telkkarin äärelle.

Hörpin kahvit nopeasti alas ja painuin kotiin. Matkalla alkoi tuntua, kuin olisin voinut hyppiä kymmenien metrien loikkia ja huutaa riemusta, kerrankin täydellinen ihminen minulle! Vilkaisin vielä hänen numerotietojaan kännykästä, tallessa olivat.

Rojahdin tietokonetuoliini ja pyörittelin puhelinta käsissäni. Pulssi alkoi nousta, ja kädet tärisivät hieman. Ulkona oli yllättävän kirkas keli, ja auringon paiste osui lattiaan sälekaihtimien läpi. Valitsin lopulta numeron ja yritin soittaa ihan normaalisti. Aivan uskomaton jännityksen tunne valloitti minut, ja melkein pidättelin hengistystäni.

Vasta melkein minuutin soimisen jälkeen puhelimeen vastattiin, ja vastapää ei hyväksynyt kuin äänipuhelun.

"Haloo?" kuului lopulta tuttu ääni, joskin krapulaisena.

"Moi miten menee", heitin melkein hälyttävän pirteällä äänellä.

Pitkä hiljaisuus.

"Tota, voitasko me tavata jossaa vaikka tänää?" jatkoin lopulta.

"Ööö... ei siitä kyllä oikein tuu mitään", vastapää sai lopulta aikaiseksi.

"Tooota... mitenniin?" sain lopulta ulos täysin kammitettuna.

"Tota... älä soita mulle enää, jooko?" heitti tyttö melko nyrpeällä äänensävyllä.

Olin hetken kuin tainnoksissa.

"Okei", sain lopulta sanottua, ja samassa minulle lyötiin luuria korvaan.

Pari minuuttia sitten leijuin. Nyt tunsin jo, kuinka syöksyin jo reippaalla vauhdilla alaspäin ja osuin lopulta pohjaan. Uskomaton vihan tunne repäisi tajunnan halki saaden jälleen aivan sietämättömän olon aikaan samalla, kun olotila saavutti viimein pohjalukeman.

Herättelin koneen henkiin ja melkein hakkasin näppäimistöä kirjoittaessani. Oli juurikin se olo, että yksi poikittainen sana ja sai maistaa vihaani.

[JOIN] You (mikkis3) have joined #sydansuru

[TOPIC] Topic for #sydansuru is <Sex-kone> iha varmast sain pildee !!!

<M3TSO> Sit meian ukko rupes jotain selittaa et "mitas pulloi naa on"

ja ma vaan sanoin et ne on jotaa pikkubroidin mehupulloi ja sit se ukko vaan sano jotain "jaajaa" ja meni pois
<Core89> M3TSO: Hah :) Me tehtii joskus sitruunakiljua, hyi helvetti se oli pahaa X-)
<mikkis3> moi
<M3TSO> mikkis3
[JOIN] ars (nikita@luvya.freeipv6.info) has joined #sydansuru
<ars> Moikka
<Core89> ars :)
<Cyrus> ars
<mikkis3> Vittu taas mikä päivä :(
<Core89> Noh?
<mikkis3> No vittu tapasin yhen muijan eilen Divassa, naurettiin koko ilta siellä ja sitte mentii pr0n-masiinalle jatkoille. Masiina ja sen muija sammu, mutta mie jäin juttelemaa, ja siis helvetti se oli ihan täydellinen mulle, ekan kerran ihan vitun pitkään aikaan oli oikeesti hyvä olo.
<ars> Ja..?
<mikkis3> Tänä aamuna soitin sille, nii se käski vaa painua vittuun.
<Sex-kone> Mitä vittua sä nyt taas jonkuu ämmän perään itket ???

Ja juuri tällaisissä tilanteissa Sex-kone otti minua päähän aivan sanoin kuvaamattomalla tavalla. Ei riittänyt se, että olit paskana, vaan sait vielä kuulla suoraan hänen sensuroimattomat mielipiteensä asioista ja kuinka hän ei ainakaan välittäisi moisesta tapahtumasta patkääkään.

<mikkis3> Sex-kone: mene sinä rakastelemaan kätesi kanssa
<Sex-kone> Joka päivä, pitkään ja hartaasti :)

Ars sai tarpeekseen ja päätti puuttua asiaan ottamalla yksityiskeskustelun. Minulla alkoi keittää todella pahasti yli.

[ars] Voitko kertoa tosta vähän tarkemmin?
[mikkis3] Miks helvetissä kaikki muijat on tollasia?! Vittu enää ikinä puhu kellekään muijalle.
[ars] Rauhoituhan nyt
[mikkis3] Vitut rauhotun, aika helvetisti rupee vituttamaan tollanen.
[ars] Mitähän jos menisit hetkeksi rauhottumaan ulos?
[mikkis3] Vittu haista sinä nyt jo paska, oot ihan yhtä vitun kusipää kun muutkin.

Lähes välittömästi tuon sanottuani kaduin sitä, mutta niin ääretön viha, mikä sisälläni paloi, ei antanut juuri rahkeita nöyristelyyn.

Hakkasin ALT-F4:llä kaikki ikkunat kiinni ja läväytin koneen etupaneelia nyrkillä niin, että rusahti ja kone pimeni. Raivon tunne oli aivan huumaava, huusin vain ja hakkasin nyrkillä pöytääni. Miksi helvetissä te olette kaikki minua vastaan?! En vittu enää ikinä mene IRCiin!

Siis tästä asiat eivät enää voi pahentua.

K 8 .. Nostalgiaavaisto

"Eivätkö loppujen lopuksi ajan kultaamat muistot ole niitä parhaimpia?"

En tiedä kumpi verotti voimiani enemmän, krapula vai ääretön vitutus, mutta murjotettuani aikani olin nukahtanut viimein sängylle päiväpeiton päälle.

Sunnuntai.

Alkaessani hiljalleen palata takaisin vapaan tajunnan puolelle oli olo ilkeän flunssainen. Ulkoa puhalsi kylmää ilmaa huoneeseen raollaan olevasta tuuletusikkunasta, eikä päänsärkykään ollut juurikaan hellittänyt.

En oikein tuntenut edellä mainittujen lisäksi oloa helpommaksi kuin eilenkään - ajatukset harhailivat pahasti. Kävin läpi edelleen toissapäiväistä ja eilistä, baarireissua sekä illan keskustelua. Jokaisella toistolla olo muuttui kauheammaksi, ja olisin voinut vaikka tappaa siitä hyvästä, että olisin saanut yhden Nollan juuri nyt.

Kännykkä helähti soimaan jossain, melodia kertoi jonkun kaverin soittavan. Metsästin laitetta aikani, kunnes se löytyi monitorin vierestä. Teini-DX:n jokseenkin murtuneen oloinen ääni saavutti pikkuhiljaa tajuntani. Hän huojui ja nuokkui niin, ettei meinannut pysyä kuvassa.

Olin niin tainnoksissa, etten aluksi tajunnut, mitä hän yritti selittää. Kuva alkoi hahmottua kuitenkin nopeasti.

"... sit se sano vaa et mä oon ihan vitun lapsellinen ..."

Teini-DX:n tyttö oli kyllästynyt ennätysnopeasti subbari- ja Biltema-HiFi-tietouteen. Ehkä joku vuosi sitten olisin voinut ihmetellä asiaa, mutta jotenkin etäisesti osasin aavistaa lopputuloksen.

Minulla itselläni oli edelleen aivan kauhea olo. Yritin kaivaa flunssan ensioireiden ja masentavan olon alta vielä jotain piilotettuja voimia saadakseni aikaan edes jotain viisasta sanottavaa.

"Sellasii ne muijat on", sain lopulta ajatukseni ulos ääneen.

"Vittu joo", totesi Teini-DX.

Juttelimme hetken niitä-näitä, ja sain hieman paremman olon löydettyäni jotain muuta ajateltavaa. Puhelun loputtua tunsin kuitenkin edelleen olevani hukassa, teki mieli juosta jonnekin, mutta ei tietoa minne. Lopulta minun oli pakko antautua ja herättelin koneen henkiin. Äh.

```
[JOIN] You (mikkis3) have joined #sydansuru
[TOPIC] Topic for #sydansuru is Kukaan nähnyt Sex-konetta?
<mikkis3> moi
<Teini-DX> terve
```

Kanavalla oli kohtuullisen hiljaista vielä, kysyin lopulta topicista. Pistin merkille, että Sex-kone ei tosiaankaan ollut kanavalla, ja normaalioloissa hän oli aina online.

<Teini-DX> se alko vaan selittää jotain tosi synkkää juttua ja sit quittas ennen kun kukaan ehti kysellä tarkemmin.

Ihmettelimme asiaa jonkin aikaa, mutta puhe kääntyi lopulta enemmän Teini-DX:n raunioituneeseen suhteeseen. Oli hieman vaikea olo ja tunsin, ettei tätä kestänyt katsella enää yksin, joten tuppauduin lopulta Teini-DX:lle.

Annoin katseen kiertää hänen huoneessaan, kaikenlaista äänentoistoon liittyvää laitetta sekä johtoa löytyi joka pöydältä ja hyllyltä. Huoneen nurkassa oli PC. Kiinnitin huomiota, että hänellä oli edelleen kuva itsestään ja Tanjasta taustakuvana. Kuvassa kumpikin nojaili Teini-DX:n autonromuun, joskin tarkemmin katsottaessa Tanja vain näytti siltä, että hän ei ollut erityisemmin vakuuttunut vanhasta Volvon raadosta.

Sahasimme aikamme, kunnes hän viimein aloitti.

"Ei noita muijia ymmärrä"

"Ei niin"

Oikeastaan samassa ajatukseni osui kohtaan, jota en voinut vielä ymmärtää jokin aika sitten. Muistelin, kuinka katselin Sex-koneen valitusta juuri avatulla #sydansurulla siitä, kuinka kaikki muijat ovat pahoja, enkä voinut mitenkään käsittää, mikä tuollaisessa logiikassa oli taustalla. Yllättäen minulle alkoi valjeta koko touhu, ja Sex-koneen pitkään kannattama mielipide alkoi saada varovaista jalansijaa.

"Ootko muuten nähnyt Sex-konetta sen jälkeen kun lähdin IRCistä?" kysyin lopulta.

Teini-DX pyöritteli päätään ja kaivelin kännykän esille. Puhelin kyllä soi, mutta siihen ei kukaan vastannut.

"Ei nyt sinänsä että kannattaisi kauheasti hyppiä seinille, ei oo eka kerta kun se vetää perseet päivälläkin ja on niin seis ettei älyä vastata puhelimeensa", hän sanoi.

Annoin asian lopulta olla. Teini-DX soitti hänelle tyypillistä ylikorostetuilla bassoilla varustettua trancea, ja naureskelimme kaikelle hilpeälle, mitä oli vuosien varrella tapahtunut.

"Muistatko sen sähköjätjän?" hän heitti viimein, ja repesimme saman tien nauramaan.

Vuosia sitten, kun Teini-DX oli juuri saanut mopokortin, ajelin minä häntä vuotta nuorempana aivan pokkana korttita. Kävimme ajelemassa kaikki mahdolliset kinttupolut, kunnes ajoimme kerran ohi ilmeisesti kaupungin äijästä, joka rassasi seudun valokeskusta.

Muutaman vuoden välein kaikki katulamput tarkastettiin ja silloin niiden näki palavan päivisin. Huomasimme nopeasti, että keskuksen ohjaukseen pääsi käsiksi, kun viilasi vain itselleen sopivan mallisen avaimen ruuvimeisselistä.

Sähköjätjän tullessa paikalle väijytimme pusikossa ja seurasimme, kuinka hän kytki valot päälle ja lähti sitten ajamaan pitkin katua seuraten, mitkä pylväistä olivat pimeänä. Heti, kun hän oli turvallisen matkan päässä meistä, korkkasimme keskuksen auki ja vetäisimme virrat poikki. Ihmeteltyään aikansa kaveri sai autonsa ympäri ja tuli syyttämään valot uudelleen. Onnistuimme toistamaan tempun useaan otteeseen.

Tätä jatkui siihen saakka, kunnes yllättäen paikalle kurvasi hirveällä kyydillä toinen saman laitoksen auto. Ilmeisesti tolpassa roikkunut oli soittanut kaverinsa hätiin.

"POJAT PERRRRKELE!" huusi ukko auton ikkunasta.

Luikimme äkkiä metsän kätköihin, ja siitä lähtien "pojat perrrrkele" ärrää

korostaen toimi omana inside-vitsinäimme.

Tätä muistellessa tuli samalla myös jotenkin haikea olo. Siitä on kauan, kun oltiin viimeksi tehty jotain jännää. Se impulsiivisuus oli ajan myötä hieman rauhoittunut, eikä sellaisia päättömiä asioita enää tullut tehtyä niin helposti.

"Lähetkö ajeleen?" katkaisi Teini-DX lopulta ajatukseni.
"Miksei"

Vanhoja muistellessa oli olokin kohentunut huimasti, ja suuntasimme pihalle. Kahvi voisi tehdä terää, ja pieni autoajelu oli muutenkin paikallaan. Saman tien Teini-DX:n kännykkä soi. Hän vaihtoi muutaman sanan ja laski sitten puhelimen.

"Se on Deepblue, kysynkö mukaan?" hän sanoi.

Nyökkäsin. Hyppäsimme vanhaan 90-luvun Volvoon ja suuntasimme pois päin keskustasta. Auton äänentoistolaitteisto oli varmasti arvokkaampi kuin auto, ja jo sisällä soinut musiikki jatkoi soimistaan täälläkin.

"Tein hyvän virityksen. Ostin vanhan kännykän ja kytkin sen auton tietsikan perään. Musiikki on mulla kotona, laitoin kotikoneeseen streami-serverin ja senkun valitsee vaan mitä soitetaan", hän selitti innoisaan virityksestään. Viritys oli melko vaikuttava, vaikken mitään ääneen sanonutkaan.

Keikkasimme Deepbluen ja katselimme syksyistä maisemaa Teini-DX:n pyörittäessä pitkin maisemareittejä. Vasta nyt niitä vanhoja muistoja alkoi palatakin. Mitä kaikkea siistiä oltiinkaan tehty, kiipeltä siltojen rakenteissa, ajettu kuin reikä päässä skoottereilla, häiriköity kyttiä VIRVE-en/decooderilla ja paljon muuta. Tuskin enää koskaan tulee sellaista aikaa, huokaus.

Teini-DX keskeytti ajatukseni lopulta.

"Mä kuulin Kristiinast yhen jutun, haluatko kuulla?"

Aioin sanoa ettei homma kiinnostanut, mutta samalla lievä uteliaisuus kuitenkin kalvoi minua.

"Kerro"

"Se tosiaa meni yhteen sen yhen jätjän kaa, yks mun tuttu on samas ryhmäs ja ne lääppii toisiaa iha julkises siel"

Häiritsevä tunne alkoi kaivaa tietään ajatuksiini.

"Äh, vitut siit", kommentoin lopulta yrittäen työntää koko ajatuksen tajunnastani.

Pysähdyimme lopulta taukopaikalle ja jäimme istuskelemaan kahvin äärelle. Huomasin heti, kuinka Deepblue jätti sen tahallaan jäähtymään, ja muistin, kuinka hän oli opettanut tempun minulle.

"Mistä muuten toi homma on peräisin?" kysyin lopulta.

"Kerroinko sulle koskaan siitä Inksalaisesta tyypistä?" hän vastasi kysymykseen kysymyksellä. Pyörittelin päätäni.

"Tästä on jo aikaa, mutta tapasin sen jätjän aikanaan IRCissä. Se ties kaikkee siistii ja sillä oli ihan ihmeviritykset kotona. Kävin siellä aina ja se opetti kaikkea jännää. Myöhemmin työkkäri pisti sen töihin paperitehtaalle ja se löys sieltä jonkun

muijan itelleen. En ole ikinä nähny ketään niin leijumassa kun se oli, eikä menny kauaakaan kun se muija kuoli. Sitten se tyyppi skitsahti ihan totaalisesti", hän kertoi.

Sekoitin kahviani hiljalleen ja katselin, kuinka tuuli puhalsi ympäriinsä muutamaa syksyn irroittamaa koivunlehteä asfaltilla. Äh... huomenna on taas koulua.

K 9 .. Jälkijäristysilmiö

"Joskus kontekstit ovat itse asiaa tärkeämpiä"

En löytänyt hienoja sanoja kuvaillakseni mielialojani sinä maanantaiaamuna. Minua hiersi nyt todella pahasti, mitä olin sanonut Arsille. Samaan aikaan aloin pohtia, olinko tulossa vanhaksi, kun näin yllättäen aloin palailla entisajan 'hyviin hetkiin'. Ja vielä enemmän minua häiritse eilinen, koska sillä jätkällä kuuleman mukaan meni hyvin Kristiinan kanssa. Ärsyttävää.

Aamun olisi pitänyt alkaa historian tunnilla, mutta yleinen 'voi ei' -ilmiö pyyhkäisi läpi koko koulun rehtorin ilmoittaessa valistustunnista auditoriossa. Koko koulun väki ahtautui sitten enemmän tai vähemmän naristen seuraamaan, mitä tulevan piti.

Keskustelu luokkatoverin kanssa harhautti ajatukseni luennon alusta, mutta huomioni palasi, kun videotykki käynnistettiin.

"Nyttenhän asia on niin, että tällä niinkutsutulla 'Nollalla' on vakavia haittavaikutuksia. Tutkijat ovat havainneet useita nuorison käytöshäiriöitä tapauksissa jossa tätä huumetta on käytetty valvomattomissa oloiloissa", paasasi esitelmöijä uskomattoman monotonisella äänellään.

Suurin osa oppilaista oli jo nukahtanut kauan sitten esityksen viimein päättyessä, ja siirryimme välitunniksi ATK-luokkaan vetelehtimään.

Jani makasi puoliksi vanhalla halvalla ATK-tuolilla naputellen kynällä pöytää.

"Oli muute aika perseest toi koko esitys, mä tiiän vaikka miten monta jotka on koittanu Nollaa eikä ne ole mitenkää 'käytöshäiriöisiä' tai mitää", kommentoin lopulta.

Jani korjasi asentoaan.

"Tjoo, mun sisko teki tosta aikanaan tutkimusta mutta siihen aikaan kun porukka veti vielä kaikkee muita aineit. Se sano, et noi esitelmöijät hehkuttaa aina niiden aineitten haittavaikutuksia, ihan kun niit aineit käytettäis siks ettei tiettäs mitä niist niinku käy."

"Totta, totta", nyökyttelin.

"Sit just toi et aletaa liiottelee ihan hullunaa noit haittavaikutuksii nii sit ei kukaa enää usko tohon paskaan, ihan varmast jokanen tuntee jonkuu joka on käyttäny Nollaa, nii kumman sanan luulet painavan enemmän, jonkuu valittajatädin vai tyyppin oman kokemuksen?"

Pohdin juuri jotain viisasta sanottavaa, kun ajatukseni keskeytettiin kuuluttamalla minut rehtorin kansliaan.

Tylsistynyt ja unelias olo vaihtui nopeasti pistäväksi jännitykseksi, aivan kuin terveydenhoitajalla rokotusta odottaessa ensimmäisillä luokilla. Matka luokasta kansliaan lyheni yhdeksi askeleeksi adrenaliinin saadessa sydämeen ylimääräistä vauhtia. Vaistosin välittömästi, ettei tilanne ollut hyvä, kun viimein astuin sisään. Paikalla oli joku kyttä.

"Istuhan alas", pyysi rehtori.

Okei, tämä oli viimeinen varoitus siitä, että jotain pahaa oli tapahtunut. En suostunu istumaan, pahat asiat täytyy aina kuulla seisaaltaan.

Ja sinä hetkenä, kun lopulta kuulin sen, tuntui, että olin tiennyt sen tapahtuneen jo tästä aamusta alkaen. Tunsin jälleen, kuinka aika hidastui, melkein pysähtyen estäen tietoa kulkemasta perille päässäni. Rehtorin vielä puhuessa oikea nimi ei merkinnyt minulle mitään - ensimmäisen kyöneleen ehtiessä silmänurkasta hyväksyin lopulta asian: Sex-kone oli poissa.

En voinut koskaan oikeastaan ymmärtää, mitä hän oli merkinnyt. Hän vain oli aina paikalla, aina äänessä ja aina täynnä omanlaistaan huumoria. Ja nyt, hän oli lopullisesti poissa. Loput muistot päivästä katosivat jonnekin. Tilalle oli tullut aivan uskomaton ahdistuksen tunne.

Et osaa kaivata, ennen kuin menetät.

Aika kului, en ollut enää missään yhteistyössä ajan kanssa. Kulkiko se hitaasti tai nopeasti, en tiedä, mutta ajatukseni olivat särkyneet. Minua yritettiin kuulustella poliisiasemalla tapauksesta, mutta olin aivan liian sekaisin kertoakseni mitään. Ei sillä, että olisin edes tiennyt, miksi Sex-kone oli sinä aamuna päättänyt hypätä talon katolta.

Lopulta, jonkin verran myöhemmin huomasin istuvani monien tuttujen vieressä. Rakennus hahmottui mielessäni vasta hiljalleen, ja pian muistin, miten vihasin kirkkoja.

Urkumusiikki hiljeni pitkällä kaiulla, ja vajosin takaisin ajatuksiini. Minulla oli syyllisyyden tunteen tapainen siitä, että olin vastustellut tänne tulemista yrittäen uskotella itselleni, että hän olisi ollut minulle vain toissijainen ihminen. Tarkemmin ajatellen tunne vaivasi minua niin, että pelkäsin jonkun kuulevan ajatukseni.

Moni kanavalainen sanoi jotain arkun laskemisen jälkeen. Minä pysyin hiljaa. Seisoin Core89:n vieressä katse maassa yrittäen pitää mielessä, etteivät pojat ... miehet itke, mutta tuo ajatus ei estänyt sen tapahtumista. Hautajaisten jälkeen vajosin jälleen ajatuksiini päiväkausiksi. Makasin sängyllä ja tuijottelin kattoon. Omituisia lauseen pätkiä alkoi kasautua tajuntaani, sellaisia muutaman virkkeen mittaisia.

Eivät ne oikeastaan merkinneet itsessään mitään, mutta niitä ajatellessa myös tunnetila muuttui niiden mukana. Kirjoitin niitä lopulta paperillekin.

En jaksanut roikkua IRCissä, mutta Teini-DX pisti minulle tekstiviestillä, että kanavalaiset aikoivat kokoontua puhumaan asiasta. En aikonut aluksi mennä, mutta minut kuulemma haluttiin väkisin.

Olotilani lähenteli melkein hautajaisia, kun lopulta saavuin CAPS:n rivitalohuoneistoon. Paikalla oli suurin osa porukasta, monella näkyi suolaisten kyöneleiden punastuttamat silmät.

Keskustelu kiersi hyvin pitkään aihetta, kunnes lopulta muistoja alkoi palautua mieleen.

"Muistatteko kun Deepblue oli keksinyt mikä Sheila oli, ja Sex-kone käski sen mennä nussimaan leivänpaahdinta?" aloitti Teini-DX saaden aikaan porukassa muutaman nieleksityn hymyn.

"Tjoo, tai kun pakitit sillä sun Corollalla aikanaan sen sun yhen muijas kissan kuoliaaksi, niin se kysy sulta saitko kylmää mirriä", kuittasi Deepblue.

Minäkin muistin Sex-koneen juuri mauttoman huonosta huumoristaan, jolle jaksoi juuri nauraa väsyneenä.

"Entä se, kun se oli töissä siellä pizzeriassa ja se laitto siitä kuolleesta variksesta 'kanaa' siihen tehtaan pizzaan?" muistutin. Monikin muisti tämän, vaikka se olikin monelle periytynyt lähinnä toisen sukupolven kautta.

"Ei helveti, muistan vielä kuinka saatiin ekan kerran turpaan", aloitti Core89 ja pysähtyi hörppäämään siideriään. "Se oli ollu sen kolmannen muijansa kanssa jo pitkään yhdessä, ja sit sen piti lähteä ostamaan sille kaupasta tamponoja. Se oli ihan vitun nolona ja osti kauhean kasan kaikkea muuta roinaa siihen lisäksi. Sit siinä tiskillä oli jotain hoppareit, jotka näki ne tamponit ja kuittas 'ootko jääny taas ilman tähän aikaan kuukaudest'. Sex-kone ei edes katsonu tyyppiä, vaan kuittas 'onneks sulla ei oo tota ongelmaa, kun sä tykkäät noista jätkistä'. Ja sit vittu pihal niit homoi oli varmaan kaksikymment ja vittu tuli turpaan niin että soi", hän lopetti puoliksi naurahtaen.

Tämä veti muut hiljaiseksi, Teini-DX lopulta sanoi sen ääneen, mitä muut miettivät.

"Sex-kone ja muijakaveri ... samassa lauseessa?"

"Etkö muka tiennyt?" heitti Core89 ollessaan vähän turhankin tyytyväisen oloinen voidessaan heittää tällaisen asian kuin ohimennen.

Pyörittelin päätäni muiden muassa. Hän jatkoi:

"Sehän oli ihan hirvee romantikko, joskus 16 ikäsenä kirjotti kaikki vihkot ja kirjat täyteen rakkausrunoja, piirteli sydämen kuvia kirjeisiinsä ja unelmoi ikuisesta rakkaudesta"

Porukalta loksahdelti leukoja auki.

"Miten siitä tuli tollanen kun se oli?" kysyin lopulta.

"Sillä oli kaksi muijaa jotka oli sellasia teiniajan koesuhteita, tiiät kai, et oikein ole vielä varma tunteista mutta tunnet jotain niitä kohtaan ja ne tuntee sinua, ja sitten vaan huomaat että se olikin vaan sellanen ihastus".

Yleisö nyökytteli vaitonaisena.

"No kumminkin, se oli tosi pitkään kirjoitettu niitä runojaan, kun se viimein löysi jonkun. Se muija oli Muotoiluinstituutissa, sellanen klassinen 'erilaisuutta' hakeva taiteilijatyyppe. Jätkä tuli aivan myydyksi, se kirjoitteli sille runoja päivittäin sen aivan koko ajan minkä ne oli yhdessä, varmaan jonkun 7 tai 8 kuukautta", hän jatkoi ja vilkaisi ympärilleen reaktioita. Yleisö näytti palavan halusta kuulla tarinan loppuun.

"No, se muija ihastu yhteen toiseen muijaan samasta laitoksesta ja se jätti Sex-koneen. Ja ai jessus se meni asteikon yli! Ensimmäisenä iltana se veti niin perseet kuin vain voi, ihan ihme säkällä iski jonkun muijan baarista ja käski sen seuraavana aamuna painua helvettiin. Ja siitä lähtien tunnettekkin kaverin", hän viimeisteli tarinansa.

Tuo tavallaan iski suoraan jonkin perustuksiin, jolle olin rakentanut ajatusmaailmani.

Hiljaisuuden vallitessa M3tso kysyi lopulta:

"Miksköhän se teki sen?"

Kukaan ei sanonut mitään. Se ilta jäi ehdottomasti muistiin, ei vain yllätyksenä, vaan myös ihmisyyden pikakurssina.

Eikä siltä linjalta valmistuta koskaan.

KV 10 .. Minun oikeat mielipiteeni

"Mielipiteet eivät ole totuus"

Olisin odottanut, että oloni olisi parantunut saatuani miettiä asiaa rauhassa. Kuitenkaan en tuntenut itseäni yhtään sen paremmaksi. En saanut ajatuksiani pois aiheesta lukuisista yrityksistä huolimatta.

Maanantai.

Istuskelin leikkipuiston kiipeilytelineen portailla ja katselin jonnekin horisonttiin. Näin olin saanut kaiken aikani kulumaan: istuskelemalla ja tuijottelemalla jonnekin kauas. Minua ahdisti jollain sanoin kuvaamattomalla tavalla olotilan heilussa jossain itkun ja epätoivon välimaastossa.

Täältä näki kauas. Leikkipuisto oli rakennettu asuinalueen korkeimmalle paikalle, ja tarjosi näkymän jossa puiden seasta näkyi yksittäisiä harjakattoja.

11:04.

Minun olisi pitänyt olla koulussa jo tunteja sitten. En tiedä, mikä päässäni oli särkynyt, mutta tänä aamuna tunsin, ettei koululla ollut enää väliä. Ennen niin nopeasti kuluneet, lähes muistiin jäämättömät päivät olivat lopettaneet kulkunsa ja nyt viikkokin näytti mahdottomalta ajanjaksolta. Ihmiselämää pidemmältä.

Heitin siideripullon menemään pitkin rinnettä ja ruuvasin seuraavasta korkin auki.

"Sulle, Sex-kone", sanoin ääneen ja annoin mennä.

Mitä väliä enää tälläkään on? Luetaan koulussa samaa paskaa, mennään ehkä seuraavaan laitokseen, taas samaa ja sitten ollaan loppuikäme jonkun pompotettavana. Ei kiitos.

En oikeastaan tiedä, mistä tämä ajatusketju oli minulle tullut nyt, sillä se oli ennen ollut vain hiljainen ääni huonoina hetkinä. Nyt se kuitenkin komensi, ja minä halusin päästää pääni vapaalle.

Iltaan mennessä olin vetänyt suurimman osan laivareissun tuliaisista ja pyörittelin tyhjää pulloa käsissäni. Huone tuntui keinuvan hitaasti, ja minä nautin olostani.

Tunsin tarvitsevani raitista ilmaa ja suuntasin ulos. Tänään oli ollut harvinaisen lämmin päivä vuodenaikaan nähden, ja ulkona puhaltanut varovainen tuuli tuntui lämpimältä vasten kasvojani. Varovaisin askelin jatkoin matkaani kohti kyllä ja kävellessäni rautatietunnelin ali huomasin siellä lehden. Hetken aikaa minua jaksoi huvittaa, että todella olin löytänyt sen lehden "missä yks lutkutti toisen munaa". Köh, naureskelin sille aikani.

En oikein tiennyt, minne olin menossa, mutta minua alkoi nukuttaa pirusti, joten päätin pistää hetkeksi pitkälleni siihen tien sivuun. Hetken oli kylmä, mutta nukutti niin, etten välittänyt. Ja sitten joku kysyi:

"Ootko ok?"

Alueella kierteli kaikenlaisia 'pelastajia', jotka työnsivät milloin minkäkin uskonnon ilosanomaa krapuloissaan katujista herääville teineille. Vastenmielistä, jos minulta kysytään.

"Vittu painu nyt jeesus helvettiin", kuittasin ja yritin huitoa tyyppiä kauemmas.

"Hei, en mä ole mikään jeesus", tuli vastaus samassa kun aloin hahmottaa kenelle

puhuin. Tuo äänensävy ja ääni, ne kuulostivat uhkaavan tutuille.

Nostin varovasti katsettani maihareista, hiilenmustien farkkujen ohi vastaavan väriseen farkkutakkiin ja lopulta lähes ilmeettömiksi luulemiini kasvoihin, joissa näin kuitenkin nyt ensimmäistä kertaa jonkun muun ilmeen kuin se Neutraaleille tyypillisen perusilmeen. Jäin tuijottamaan häntä kysyvänä.

"Olen katsonut perääsi jo jonkin aikaa ja minusta tuntuu että sinulla on kysymyksiä joihin tahdot löytää vastauksia", hän sanoi niin lämpimällä äänensävyllä, että peräännyin varovasti. Tunsin olevani lähes pakokauhuinen.

"Tule katsomaan, ei tässä sinua hirttolavalle olla viemässä", hän jatkoi ja auttoi minut ylös.

Oloni oli äärettömän lasinen. Mikä tahansa terävä ääni olisi räjäyttänyt pääni pitkin tietä pieninä kappaleina. Lähdin seuraamaan häntä, vaikka suora tie tuntuikin kiemurtelevan heti, kun en kiinnittänyt siihen huomiota. Nyt oli taas aamu, ja ilman kostuttamat kirjavat syksyn lehdet putoilivat hiljaa puista. Syksy oli pitkällä.

En tiedä miksi sanoin sen, mutta jostain syystä tuossa kaverissa oli jotain niin tuttua. Pakokauhu alkoi muuttua lieväksi uteliaisuudeksi. Minun oli pakko avata keskustelu.

"Tiedätkö... mä en pidä talvesta". Hän naurahti ja kääntyi, jääden odottamaan minua.

"En minäkään, mutta syksyssä on silti oma tyyhinsä".

Yllättäen paikalle suojatien risteykseen ajoi pakettiauto. Minut herättänyt kiipesi kyytiin ja viittoi sisälle tavaratilaan. Mietin hetken, vilkaisin ympärilleni ja astuin sisään, ei ole mitään menetettävää. Sisältä auto näyttikin olevan 1+8-penkkinen minibussi.

Jonkin verran myöhemmin olin jossain, missä en ikinä olisi uskonut olevani: Neutraalien päämajassa.

Tai no... päämaja ja päämaja, olin odottanut jotain crack-luolaa, mutta tämä paikka sijaitti alueen halpiskerrostalon 13. kerroksessa. Kaikki kerroksen asunnot olivat vuokrattu jollekin, joka kuului porukkaan. Kerroksessa oli kuusi asuntoa ja näytti siltä, että jokaisessa asui ainakin pari tyyppiä. Näin myös ohimennen pari porukkaan kuulunutta, joita en ollut koskaan nähnyt koulussa, taisivat olla yläasteella vielä.

Minusta tilanne näytti jokseenkin eriskummalliselta - kukaan ei itse asiassa näyttänyt nyt ilmeettömältä, he näyttivät harvinaisen tyytyväisiltä elämäänsä.

Ja juuri kun olin saanut sormilleni ihmisten huonosta arvioinnista, näytti siltä, että oli tulossa toinen kierros samaa lajia.

Tästä täytyi ottaa selvää.

V 11 .. Muistojen epäkultaus

"Älä muistele menneitä"

Ihmistuntemukseni oli nyt saanut jo kaksi suurta kolhua. Olin arvioinut pitkällisesti väärin ihmisen, jonka kanssa olin viettänyt kuitenkin paljon aikaa jutellen, ja nyt näin jotain, jota ei julkinen mielipide kyllä olisi uskonut todeksi. Tapasin useita Neutraaleista ja puhuin pitkään monen kanssa. Harmi vain, että tuskallinen krapula esti minua ymmärtämästä suurta osaa siitä valtavasta tietomäärästä, joka ympärilläni vain odotti haalijaansa. Se kaikki vaikutti yhtä aikaa niin ristiriitaiselta ja mielenkiintoiselta, etten olisi millään halunnut lähteä, mutta paha väsymys saneli, että oli annettava periksi tältä päivältä.

Heräsin joskus aamuyön tunneilla istumaan sängyn laidalle ja tuijottamaan ikkunasta ulos. Olin yrittänyt vannottuttaa itselleni, että menisin tänään taas kouluun repien jonkun pikaflunssan vastaukseksi pahimmille kysymyksille. Pari tuntia kului kuitenkin, ja mielenkiinto koulua kohtaan alkoi kadota hiljalleen kellon lähestyessä aamuyhdeksää. Olo oli nyt jotenkin rauhaton, ja huomasin, kuinka minulla teki mieli keskustella jonkun kanssa.

Otin lopulta ja soitin Teini-DX:lle, ennen kuin hän ehti lähteä kouluun, ja pyysin häntä juttuseuraksi.

Olin nuokkunut jo jonnekin puoleen päivään, kun Teini-DX ajoi lopulta pihaan ja poimi minut kyytiin.

"Ei kestä sitä bilsan sijaista, ei ois kyllä muutenkaan inspiroinu mennä sinne", hän sanoi. Katselin maisemaa kaikessa hiljaisuudessa.

Päädyimme lopulta melkein keskustaan ja johonkin minulle vieraaseen kuppilaan, jonka Teini-DX oli jostain bongannut. Paikka oli pieni, mutta tavallaan melko viihtyisä. Silmäni harhailivat paikan sisustuksissa, kunnes katsekontaktini osui tyttöön, joka oli pysähtynyt tuijottamaan minua. Läikytin melkein kahvit päälleni, kun tunnistin henkilön.

Kristiina.

Hän nousi välittömästi pöydästä ja tunkeutui meidän pöytäämme sen kummemmin lupaa kysymättä. Yritin viittoa näkymättömissä, että Teini-DX olisi heittänyt jonkun tekosyyn, jonka varjolla olisimme voineet häipyä. Ikävä kyllä, hän ymmärsi väärin ja häipyi saman tien omille asioilleen 'pois tieltä'. Ja minä olin sanaton.

"Moi, mitäs sulle kuuluu", aloitti Kristiina ärsyttävän pirteästi.

"Olen edelleen elossa", vastasin kohtuullisen kylmään sävyyn.

Näytti siltä, kuin olisimme aina olleet parhaita kaveruksia - ainakin Kristiinan mielestä, eikä hän ollut tehnyt mitään väärää. Mutta, kun hän alkoi puhua, minulle alkoi tulla ajatuksia.

Olin jo tottunut siihen, että Kristiina puhui aina - hänellä oli sellainen ominaisuus. Kun olin ollut kiintyneenä häneen, en ollut juurikaan piitannut tuosta ominaisuudesta, vaan antanut puheen mennä ohi ilman, että se olisi jättänyt mitään pysyviä jälkiä mieleen. Riitti, kun nyökkäsit sopivin väliajoin. Ajatuksista alkoi muodostua kokonaisuuksia.

Olin kuitenkin saanut nopeasti toimivan kyvyn hahmottaa asioita kuuntelematta

tuota jatkuvaa puheen tulvaa. Niinpä ajatteleva osani nappasi lopulta kiinni Kristiinan puheista.

"...ja sit mä oon ollu tosi pahoillaan ja kaikkee ... siis ihan totta ... ja mä annan anteeks sulle kaiken ... niinku sillee"

Anteeksi kuinka? Neiti lupasi juuri antaa anteeksi minulle sen, että tappoi suhteen yksipuolisesti ja puhumatta. Sydän kävi jo valmiiksi ylikerroksilla, ja tunsin, kuinka oma ymmärrykseni alkoi loppua. Vihasin sitä, kuinka minulle laitettiin uusi valmis rooli päälle. Tällä kertaa minä taisin olla saamassa ymmärtämättömän poikaystävän roolia, ja vuorosanoihini oli käsikirjoitettu mitä nöyryimmät pahoittelut tapahtuneesta.

Jotenkin vaan tuntui siltä, että tällä kertaa minun oli aika kirjoittaa uusi käsikirjoitus.

"Ja entäs tämä uusi herra oikea?" tenttasin.

"... no se nyt oli vaa vähä sellane .. tiiät kai.. sellane koehomma enkä mä nyt siitä oikee välittänykää .. se oli iha OK mut emmä oikee jaksanu sitä mut sulle mä vois in antaa niiku anteeks ne jutut"

"Siis vittu kuunteletko sä edes itseäsi koskaan? Mä oon ollu täs rukoilemas aina polvillaan ku arvon neidil on ollut huono päivä joka on ollut pakko purkaa muhun. Sit sä vaan veät jotai vitu Nollaa ja lähet jonkuu toisen jätkän kaa ja sit tuut selittää mulle jotai et annat anteeks! Siis helvetti! .. jotain rajaa jo!"

Jätin kahvikupin puoleen väliin ja kävelin ulos paikasta. Itse asiassa ulko-oven jälkeen jouduin jo puolustelemaan itselleni sanomisiani. Samalla kokonaisuuksista tuli ymmärrys.

Kristiina oli ihan samanlainen tyyppi kuin se, keneen olin törmännyt silloin baarissa - hän vain käytti muita hyväkseen ja oli samanlainen paska kuin kaikki muutkin muijat.

En tiedä mitä sanoa, mutta tuntia myöhemmin istuskelin Neutraalien päämajassa mukavassa nojatuolissa, vastakkaisella puolella reilu parikymppinen tyttö, Johanna.

Hän oli omitunen persoona, ensikuva hänestä oli varsin hiljainen ja varovainen, mutta huomasi nopeasti, että hänessä oli jotain outoa; terapeutista. Hän oli juuri sellainen henkilö, jolle pystyit sen kummemmin empimättä kertomaan kaikki huolesi ja ohessa elämäntarinasi.

Ja siinä, missä hän näytti nauttivan kuuntelemisesta, hän myös puhui - asioita, jotka kuulostivat uskomattoman viisailta. Tuntui kuin hän olisi jatkuvasti lukenut mieltäni ja miettinyt jo etukäteen, mitä vastata.

Uskomaton ihminen.

V 12 .. Tapaa perhe

"Ja palasista syntyy kokonaisuus"

Minua ei oikeastaan kukaan pyytänyt varsinaisesti mukaan. Johanna kuunnellessa vain tiesin, että heidän ajatuksensa tuntuivat kulkevan samaa rataa omieni kanssa. Huomasin vain, kuinka olin alkanut vältellä koko IRC-kanavaa, enkä viitsinyt enää istua koneen ääressä. Lähes päivittäin tyhjensin mielestäni paperille ajatuksiani, jotka alkoivat saavuttaa runomuotoja. Minulle se oli uutta ja outoa, koska en ollut koskaan pitänyt itseäni mitenkään sen taiteen lajin ystävänä.

Puhuin Johannan kanssa paljon aiheesta, korjaillen turhiksi osoittautuneita pelkojani Neutraaleista. Ja kuten Johanna sanoi, minua ei kukaan pakottanut tulemaan mukaan, eikä minua mukana ollessani kukaan pakottanut jäämään.

Kuukautta myöhemmin olin hankkiutunut eroon entisestä asunnostani ja asuin nyt Neutraalien talossa. Ilmat alkoivat kylmetä ja syksy oli nyt toden teolla muuttumassa talveksi.

Järjestellessäni uutta huonettani päässäni kaikuivat Johannan sanat.

"Katso meitä - meille kaikille oli jo syntymässä jaettu huonot kortit"

Ja hän oli oikeassa. Osa heistä tuntui olevan kuin vanhempiensa pieleen menneitä yrityksiä korjata kaikki se, mikä heidän menneisyydestään oli jäänyt kalvamaan. Jokaisella tuntui olevan takanaan tarina, joka pakotti miettimään tämän maailman järjellisyttä. Vanhempia, jotka sallivat kaiken ja vastapainoksi vanhempia, jotka pitivät tarpeettoman kovaa kuria. Tapauksia, joissa vanhempien lapsuudessa evätty harrastus oli nyt muutettu pakoksi omalle jälkikasvulle, tai oma epäonnistunut yritys lapsuudessa esti nyt jälkikasvua yrittämästä samaa.

Heillä oli kuitenkin varsin ymmärrettävä kanta tähän kaikkeen - he muistivat, mutta eivät välittäneet.

"Itse asiassa idea lähti siitä, miten tätä ihmiskarjaa käsitellään. Yhteisö ei näe tai edes halua nähdä yksilöä, mutta yksilö haluaa jatkuvasti tulla huomatuksi yhteisössä. Siinä on ilkeä ristiriita, koska yksilö käyttää yhä räikeämpiä keinoja hakiessaan huomiota ja silloin syntyy juuri ihmisiä jotka tuhoavat toisten elämän hakiessaan päivän huviaan", sanoi Johanna, jatkaen, "prosessista tulee väkisin sivutuotteena kovia kokeneita ihmisiä, mutta nämä yleensä pärjäävät. Mutta sitten on yksilöitä, jotka tulevat niin murskatuiksi ettei millään ole enää mitään väliä. Yhteiskunta ei auta, korkeintaan syyllistää ja saattaa hetkellisesti teeskennellä välittävänsä. Ja juuri tuohon väliin me sovimme - tekemällä nämä yksilöt immuuneiksi väliaikaisesti epäolennaiselle."

Porukassa oli aina yksi vanha, kuten Johanna oli nyt. Lukion jäätyä taa monet olivat jälleen sen verran raitellaan, että pystyivät aloittamaan 'normaalin' elämän päästessään pois vanhoilta kotiseuduilta. Joskin minusta oli hieman kyseenalaista, pystyivätkö nämä oikeasti jättämään taakseen Nollan, vai jatkuiko ei-toivottujen tunnetilojen selvittely aineilla tulevaisuudessakin.

Mietin hetken, mitä sanoisin. Löysin sitten mielestäni jotain sopivaa.

"Sä olet aika viisas muijaksi"

Johannan kasvoilla kävi hymyn tapainen, "kiitos?"

Neutraaleilla, meillä oli hyvin yksinkertaiset säännöt. Tulevaisuus oli tavoite ja menneisyys kirosana. Kaikki välittivät toisistaan, kukaan ei välittänyt ulkopuolisista. Tunteet ja niiden purkaukset näytettiin vain omien läsnäollessa tai ollessa tuntematon. Muissa tapauksissa tunnetilat hävitettiin, Nollilla, jos tarve vaati.

Varsinainen kylmä imago ei koskaan kuulunut alkuperäiseen suunnitelmaan, vaan sen loivat ulkopuoliset, mutta tarkoitus ei ollut kaveerata tämän sivustakatsojien ja päälletallaajien massan kanssa. Jos pelkäsivät, pelätkööt. Jos eivät välittäneet, niin se sopi. Jos oman porukan yksilö joutui jonkun hampaisiin, tilanteeseen pistettiin loppu tavalla, jonka tilanne vaati.

Vain päiviä ja palasin kouluun. Vallan tunne oli huumaava, kukaan ei sanonut sanaakaan, kun kävelimme ryhmänä laitokseen. Ne, joiden kanssa olin joskus tullut juttuun, väistivät nyt käytävillä.

Palasimme koulun jälkeen takaisin päämajaan ihmettelemään päivän saldoa. Muut syventyivät läksyihin, minä istuskelin asunnossani ja tuijottelin kattoon, inspiraatio kotitehtävien tekemiseen oli pohjalukemissa. Laskiessani katseeni huomasi tuijottavani Johanna.

"Miksi noin apea?" hän kysyi.

"No siis vittu mikä päivä, paljon kiinnosti joku matikka taas"

"Yritä edes", hän virnuili.

"Emmä tajuu tästä mitään", koitin puolustella.

Johanna seurasi minua olan yli alkaessani rustata laskuja paperille, auttaen kohdissa, joissa jäin jumiin. Hänessä oli todellakin jokin perustavanlaatuinen ero muihin tapaamiini ihmisiin. En tuntenut olevani ihastunut häneen, mutta se tarmo ja energia, jolla hän toimi, oli aivan käsittämätöntä. Tunsin, kuinka hänen innostuksensa tarttui minuunkin. Ja lopulta oli pakko kysyä.

"Olet sä joku enkeli tai jotain?" ja hän purskahti nauruun nähdessään kysyvän ilmeeni.

"Tavallaan", sai hän lopulta sanottua ja tunsin hänen virnistyksensä vaikka olinkin nyt selin häneen.

Nyt jo hahmotin tavallaan mikä hänessä oli - hän ei ehkä elänyt itsensä vuoksi, vaan muiden, ja sillä tavoin ei ammentanut itsestään auttaessaan muita, vaan päinvastoin kasvatti päävaraansa toimiessaan.

Liekö moisia ihmisiä moniakin tässä maailmassa?

VMK 13 .. Yhden henkilön joukko

"Ja kuka sanoi, että joukossa on voimaa?"

Viimeisimmästä kontaktistani varsinaiseen ulkomaailmaan lieni jo yli kuukausi. Porukoillekin oli jo kaiketi selvinnyt, etten enää asunut siinä rähjässä, jonka olin hankkinut, tarviessani vanhuksiin etäisyyttä. Eivät olleet kuitenkaan sen aktiivisemmin yrittäneet etsiäkään, uskoin tiedon seurastani päätyneen heillekin. Kukaan ei ollut soitellutkaan. Ei sillä, että olisin kännykkää pitänyt päälläkään.

En oikeastaan tiedä syytä, mutta en ollut oikeastaan sen kummemmin tyytyväinen elämääni nytkään. Myönnän toki, että nyt aloin pikkuhiljaa loistaa koulussa, Johanna jaksoi neuvoa ja auttaa enemmän kuin pystyisin ikinä korvaamaan hänelle, mutta todella ilkeä onntto tunne alkoi pikkuhiljaa vainota minua. Pohdin asiaa pitkään mielessäni ja kävin lopulta varaamassa liput risteilylle.

Olin ollut käytännössä selvänä Sex-koneen hautajaisten jälkeen. No, pikku lipsahduksia lukuun ottamatta. Rehellisesti sanoen, minua kiusasi edelleen tapa, jolla olin ajatellut hänestä pahaa enemmän kuin kerran. Uskottelin itselleni, että se oli ollut perusteltua, mutta ajatus ei jättänyt rauhaan. En voinut sille mitään, että tunsin itseni syylliseksi myös niihin kertoihin, jolloin olin sanonut hänelle pahasti mielestäni aiheesta. Melankolinen tunne valtasi minut joka kerta päätyessäni tähän ajatuskuvioon. Päätin lopulta, että tämä sai olla minun läksiäisjuhlani hänelle.

Perjantai.

"Hei kaveri, sä et unohdu", ajattelin näyttäessäni Sex-koneen tekemää henkkaria laivaan astuessa. Katselin suurta valko-punaista alusta, joka ei lievähköstä aallokosta huolimatta tuntunut keinuvan lainkaan.

Olen aina pitänyt laivoista; niillä on sellainen oma juhlava tunnelmansa, olivatpa millaisia kelluvia huuseja tahansa. Ja tämä oli low-endin high-endiä: vaihtoehtoruotsalaisvarustamon lippulaiva. Rakastin koko risteilyn ideaa ja tunnelmaa: halpoja helposti puhdistettavia kokolattiamattoja, messinkiviimeistelyä, kolmikielistä henkilökuntaa, ympäriinsä sijoitettuja raha-automaatteja, ylihintaisia pikkuputiikkeja 'edullisine' tarjouksineen ja tietysti annoksiaan reilusti alimitoittelevia riistohintaisia ravintoloita.

Kaikkea!

Heitin kamani hyttiin ja kipusin kannelle katselemaan maisemia. Aurinko oli jo lähes pohjalukemissa kullaten varovasti aaltoilevan meren pinnan, merituuli puhalsi viileää ilmaa vasten kasvoja - täältä tullaan Itämeri! Melankolia oli väistynyt seikkailuhengen tieltä.

Aluksi en tiennyt, mitä oikeastaan tekisin, normaalisti porukassa oli ollut aina joku, jolla ideoita riitti, nyt olin yksin. Istuin suurien ulkoikkunoiden eteen ja pysähdyin seuraamaan ihmisvilinää.

18:04.

Laiva erkani hitaasti rannikkokaupungin satamasta ja alkoi suunnata kohti merta. Katselin ikkunan ohi lenteleviä lokkeja ja naureskelin itsekseni saadessani mieleeni viimekertaisen reissun.

Ollessamme #sydansurun risteilyllä Sex-kone joutui heti kättelyssä lokkien syöksypommituksen kohteeksi. Seuratessamme muun porukan voimin laivan lähtöä

kannelta ilmaantui hänkin lopulta suihkunraikkaana paikalle ja katseli alaspäin nähden hieman alempana lentäneen lokkiparven. Ja ennen kuin kukaan ehti reagoida, Sex-koneella oli jo housut kintussa ja hän onnistui osumaan useampaankin lokkiin komealla kaarellaan. Minuuttia myöhemmin hän tosin juoksi turvallisuusmiehiä karkuun ja käytti Core89:ltä lainattua paitaa lopun risteilyn ajan.

Ja juuri tuo oli se, mistä kaikki hänet muistivat: hysteerisen hauskoja kepposia, kyseenalaista huumoria ja aivan käsittämättömiä ideoita. Haikea tunne valtasi minut jälleen juuri, kun luulin saaneeni hetken rauhan vanhoista muistoista.

Kävellessäni pienen ostoskadun läpi iski kuitenkin välittömästi seuraava muisto. Sex-kone oli lyönyt satasen vetoa siitä, että uskaltaisi viuhahtaa pahimpana ruuhka-aikana tuon alueen päästä päähän. Ja koska tapaus kuitenkin vetäisi muiden huomiota, oli pakoreittikin tarkkaan suunniteltu - alueen päässä oli hissi, jota minä jäin varaamaan. Kuullessani jo lähestyviä huutoja, hissiin tunki vanhahko ruotsalaispariskunta. Yritin selittää heille huonolla englannillani "lift broken, does not work", mutta eivät tietenkään ymmärtäneet.

Ja samassa Sex-kone ryntäsi sisään munasillaan jälleen turvamiehet kannoillaan. Ehdimme juuri ja juuri sulkea ovet heidän neniensä edestä. Sex-kone läähätti ja puuskutti siinä sitten nakuna mummon ja papan tuijottaessa aivan hiljaa. Minä yritin pitää pokkani ja katselin kattoon.

23:04.

Ilta oli kulunut jokseenkin rauhallisesti, ja istuskelin esiintymislavan lähistöllä olevassa baarissa väärillä henkkareillani ihmetellen menoa kaikessa hiljaisuudessa. Silloin tällöin joku asia toi mieleen jonkun hajanaisen muiston, mutta olin nyt jo keskittynyt muihin ajatuksiin. Silmäni osuivat baarin pöytään kaiverrettuun nimmariin - "KL-2005".

Taustalla soi mukavan rauhallinen musiikki, joka loi oman leppoisan tunnelmansa. Tuijotin jonnekin avomerelle illan hämärissä maistellen samalla ylimakeaa drinkkiäni.

"Onks täs vapaat?" keskeytti tytön ääni minut ajatuksistani.

"Tjoo", heitin tuntien itseni ehkä hiukan häirityksi, vaikka oikeastaan ehkä olinkin seuraa vailla.

Katselimme hetken toisiamme.

"Oot sie tääl yksin?" hän kysyi lopulta rikkoen olemattoman hiljaisuuden.

"Itteasias joo", vastasin.

"Mie oon tääl meikäläisten kans"

Pistin merkille hupaisan tutun murteen. Samassa matkalla tänne juotu yletön määrä kokista alkoi aiheuttaa tukalan olon.

"Venaatko täs hetken?" kysyin lopulta ja poistuvin vähin äänin vessaan.

Paikka haisi vakavasti .. vessalle ja joku oli käynyt puhumassa norjaa yhteen lavuaareista. Siinä vessakopissa seisoskellessani huomasin tekstin seinällä:

"If you donate sperm for a living, does that make you pro monkey spanker?"

Mietin hetken ja ratkesin sitten lopulta nauramaan. Astuessani lopulta ulos housuja napittaen ja tirskuen sain huvittuneen vilkaisun joltain käsiä pesevältä peilin kautta.

"Kuule kaveri, se loukkaantuu jos naurat sille", tämä totesi.

Tyttö istui vieläkin paikallaan, paitsi että oli hakenut nyt meille lasit siideriä. No, menihän tuo taas vaihteeksi, kun kerran tarjottiin.

Juttelimme kaikenlaista turhaa, tiedät kai - asioita, joita nyt ventovieraalle voi sanoa ja jotka ovat mielipidearvoiltaan niin geneerisiä, ettei suurta konfliktia voinut saada aikaiseksi. Hörpätessäni siideriä hän lopulta heitti suoraan:

"Mennääkö hyttiin?"

Vetäisin siiderit väärään kurkkuun saman tien ja pärskin siinä.

"Sä menet suoraan asian, vai?" heitin huvittuneena vielä köhien.

Ja hän meni.

Heräsin lopulta hytissä sängyltä alasti peiton päältä lievähkään päänsärkyyn. Olo oli oikeastaan aika nolo, kävin eilisiltä läpi hitaasti takaperin ja mielikuvitusversiossa minä sanoin 'ei' illan lopuksi. Eikö olekin harmittavaa, kun terävimmät jälkiviisaudet tulevat itseltä?

"Rakastat sie minuu?" hän kysyi yllättäen.

Ja kysymys meni aivan ohi.

"Täh?"

"Nii, nyt ku myö ollaa oltu sillai, nii rakastat sie?"

Koko ajatus meni minulta edelleen totaalisesti ohi.

"Siis, odotat, että jätkä rakastuu sinuun jos olet sellaisen kanssa sillai?" heitin melkein pä huvittuneena.

Tyttö oli hieman vaikeana.

"Mut siis kaikki jätkähän halua vaa sitä!" hän perusteli asiantuntevasti.

En tiennyt, mikä sillä yksilöllä oli virhekoodina, mutta päänsärky teki ilkeän pahenemistempun, ja huomasin olevani itse asiassa varsin kireällä päällä. Ja tiedätkö, oikeastaan olisin halunnut sanoa hänelle "no niin haluaakin" mutta en voinut. Huomasin nimittäin juuri, että tahdoin jotain enemmän, jotain paljon täydellisempää. En vain osannut oikein määritellä sitä mielessäni. Tämä siis korjasi oikeastaan vallalla olleen virhekesityksen myös omalta puoleltani.

"Pistä nyt noi vaatteet päälle ja häivy", kuittasin lopulta alkaen etsiä kalsareita.

"Unohdat sie miut tost noi vaa?" hän kinasi edelleen.

"Kuules nyt sie, minä vedän tasan yhden helvetin pillerin ja sen jälkeen on ihan sama vaikka olisin kiskonut tuon kauniin pääsi irti", kuittasin oikeastaan tarkoituksettoman kylmällä äänellä.

Tyttö häipyi vähin äänin ja minulle jäi paha olo, miten helvetissä minusta oli tullut tällainen... kylmä? Hyväähän tuo varmasti tarkoitti ja... kaivelin taskustani Nollan ja heitin sen alas. Miksi aina piti syyllistää minua, hitto kun ... öh? ... piru! Unohdin

ostaa tuliaiset!

K 14 .. Ei selityksiä

"Väkivalta ruokkii itseään. Moi Oami :)"

Kävelin sisään asuntooni ihmetellen samalla yleistä hiljaisuutta talossa. Normaalisti yleemmästä kerroksesta kuului aina vaimeaa keskustelua tai naurua. Toinen huomioni oli, että olin unohtanut koneeni päälle. Näytöllä meni vanha kunnon Matrix 3 -screensaveri, josta hahmotin nopeasti merkit:

53 75 6E 49 63 65 20 2D 20 73 69 6E 75 61 6B 61 61 6E
65 69 20 6F 6C 65 20 75 6E 6F 68 64 65 74 74 75 20 3A 29

Olo ei ollut mitenkään häävi, mutta en enää viitsinyt kaataa itselleni korjaussatsia, vaan tuijotin lähes aivokuolleena eteeni. Säpsähdin kahvikupin ilmestyessä näkökenttääni ja jatkoin seuraten sitä pidellyttä kättä sen omistajaan.

Johanna seisoi nyt vieressäni, katsellen ikkunasta ulos kaikessa hiljaisuudessa. En ollut koskaan nähnyt häntä apeana. Vaistosin ilmassa jotain omituista, mutta minun ei tarvinnut kuitenkaan kysyä.

"Ne puukotti Kiiaa", hän sanoi muuttaen ilmassa leijuneen jännityksen melankoliaksi.

Kiia oli varsin pienikokoinen lukion ensiluokkalainen tyttö, äärettömän hento otus. Jengi oli osunut paikalle tämän ollessa yksin ja pistänyt useamman jätkän porukalla tämän tytön matalaksi, osoittaen hyvin millaisten ihmisten kanssa olimme tekemisissä. Sain tapahtumasta jonkinlaisen välähdyksenomaisen mielikuvan ja se nosti sisälläni palanutta raivoa entisestään.

Pyörittelin kuumaa kahvikuppia käsissäni laskien sen lopulta pöydälle, Johanna jatkoi:

"Tämä alkaa nyt jälleen luisua käsistä, ne ei enää varo meitä"

En vaistonnut hänessä samanlaista vihaa kuin mitä tapaus minussa herätti. Olisin melkein voinut sanoa tunteneeni hänen säteilleen silloin pelkoa, ehkä hieman ahdistustakin. Jotain mitä hän ei todellakaan edustanut minulle.

"Entä nyt?" kysyin.

"Nyt tulee kosto. Emme voi antaa tälläisen luisua läpi sormien luottaen siihen, että mielikuvat ja uskomukset riittäisivät rangaistukseksi. Vihaan väkivaltaa, mutta emme varsinaisesti voi vain mennä sanomaan 'so so' ja heilutella etusormeja maailmassa jossa tapahtuu tällaista."

"Mutta eikö siitä tule koston kierre?" yritin järkeillä vastaan.

"Ei silloin, jos isku pystyy palauttamaan pelon tasapainon. Ydinaseistetussa maailmassa kukaan ei uskalla tehdä ensi-iskua koska tietää kuitenkin aina kärsivänsä myös itse raskaat tappiot - päätyen ehkä jopa tilanteeseen, jossa kumpikin häviää. Ihmisiä on vain joskus muistutettava tästä asiasta. On enemmän kuin tärkeää, että iskun painoarvo riittää viemään viestin perille, muttei aja vastapuolta niin raivon partaalle että tämän olisi pakko kostaa."

Nousin itsekin katselemaan näkymää kerrostalon ikkunasta. Päivä muuttui nyt niin nopeasti illaksi. Ehkä illaksi, joka tuli muuttamaan asioita. Johannalla oli tietty pointti: emme tosiaankaan eläneet maailmassa, jossa menestyit nöyristelemällä. Mutta miten maailma voi olla yhtä aikaa niin kaunis, ja niin julma?

Kahdeksan meistä, minä mukaan lukien, liittyi retaliaatioon. Paikallistimme

nopeasti jengin käyttämän auton rekisteritunnuksen perusteella - Kiian valokuvamuisti palveli loistavasti edelleen.

Suunnitelma oli sissisodan lyhyen oppimäärän kaltainen.

"Mitä jengi arvostaa eniten?" kysyi Johanna. Kun kukaan ei osannut heittää suoraa vastausta, hän jatkoi: "Autojaan. Tyypillistä amiksen autonrassausjengiä. Muutaman yksilön piekseminen ei saisi viestiä perille, mutta jos osumme johonkin mitä he todella arvostavat, viesti menee jakeluun huomattavasti tehokkaammin."

Katselimme alueen karttaa Johannan tietokoneelta. Siihen oli merkitty kolme parkkipaikkaa, joissa jokaisessa oli yksi kohde. Lievä jännityksen tunne alkoi tuntua vatsan pohjassa, ja ellei samaan aikaan viha omasta toverista olisi polttanut minua sisältä, olisi tämän voinut luokitella jännäksi.

Saimme kyydin pakettiautolla reilun sadan metrin päähän ensimmäisestä parkkipaikasta. Adrenaliinin aiheuttama sykkeen nousu tuntui aivan käsittämättömän hyvältä nyt jo lähes täydellisen pimeään yöhön sukeltaessa. Huomasin vasta nyt, että auton rekkari oli IRC-247.

Kävelimme pienen metsikön läpi. Ohut kerros lunta lehtien päällä vaimensi hyvin ääniä, yön tuoksu oli kirpeän vastustamaton. Pian seurasimme parkkipaikkaa aivan rajalta, jossa valopylväiden valo sekoittui metsikön laitaan. Tähyilimme hetken aikaa ympäristöä, mutta mikään ei rikkonut hiljaisuutta. Alle 50 metrin päässä oli pienehkö kerrostalo, jolle autopaikatkin oli varattu, jokunen valo loisti vielä suljettujen verhojen takaa.

Kun liikettä ei ollut näköpiirissä, yksi meistä potkaisi lähimmän lampun sammuksiin ja syöksyi takaisin metsän laitaan. Lähestyvät askeleet kuuluivat nyt jostain kaukaa. Vanha täti lyllersi paikalle pienen koiransa kanssa, ja minuutit tuntuivat muuttuvan tunneiksi.

Kun hiljaisuus jälleen palasi, lampun pimeäksi potkaissut korkkasi sen huoltoluukun ja oikosulki koko järjestelmän. Tämä pimensikin mukavasti koko alueen jättäen meille nyt täydellisen työrauhan. Täysmusta varustus yhdistettynä kommandopipoon kruunasivat kokonaisuuden.

Ensimmäinen auto löytyi helpolla. Kävellessäni ohi vetäisin puukolla koko kyljen mittaisen naarmun vanhaan 90-luvun Mondeoon. Porukka tutki autoa nopeasti.

"Hälytin!"
"Hoida!"

Voimakas isku ja toinen auton jarruvaloista oli hajalla. Napakka tyjäys sähköshokkiasella pimensi viimein hälyttimen punaisen vilkkuledin. Seurasin huvittuneena, kuinka porukka hääri auton ympärillä ammattimaisen tehokkaasti: oven lukko aukesi sekunneissa ja pian auton äänilaitteisto oli tehokkaasti korkattu irti. Otimme sen osiksi ja levittelimme pitkin parkkipaikkaa.

Musta spray viimeisteli sisustuksen mukavasti, sekaan meni vielä aski mukavasti haudutettuja kananmunia. Kaikki renkaat irrotettiin ja puhkottiin. Viimeistelyyn kuului auton varsinaisen logiikan keskuksen käsittely samaisella sähköshokkiasella. Kävelin lopulta paikalle ja hutkaisin kirveen keskelle konepeltiä jättäen sen siihen.

"Nyt mennään!"

Syöksyimme naurua pidätellen takaisin metsän suojiin. Suorastaan häiritsevän

mukava tunne täytti minut, ja tunsin todella nauttivani tästä. Kosto kerta kaikkiaan on suloista! En tuntenut tekeväni mitään väärää, päinvastoin!

Toinen kohteemme oli alle puolen kilometrin päässä. Matka tosin hieman piteni kierrellessä kaikenlaisia piiloreittejä pysyen poissa julkisilta teiltä. Tämä touhu oli aivan täyttä huumetta, olin viimeiseen soluun asti täynnä koston tuomaa autuutta ja riemua, täysikuun tuoma valo pilvien seasta teki kaikesta niin äärettömän täydellistä.

Katselimme seuraavaa kohdetta hieman sivummalta. Lähistöllä oli useita rivitaloasuntoja, joissa näytti nyt jo olevan aivan hiljaista. Otin kaiken irti ominaisuudestani tämän operaation johtajana ja ajattelin, miten Johanna tulisi loistamaan kaiken mennessä putkeen.

Valaistus ei tällä kertaa ollut ongelmana, joten muutama meistä pääsi tutkimaan autoa lähempää. Ei näkyvää hälytintä. Annoin merkin, ja loputkin ryntäsivät paikalle. Kului sekunteja.

"VITTU TUOLLA!" kuului terävä huuto aivan läheltä!

Käännähdin ympäri huomaten, että meitä läheistyi useita jengiläisiä.

"TURPIIN!" huusin huitaisten ympärilläni.

Tempaisin vyöltäni pesäpallomailan ja huitaisin sillä ensimmäistä tielle osunutta kaikin voimin. Adrenaliini alkoi tuntua vieläkin voimakkaammin, ja osuman aiheuttama rusahdus oli äärettömän tyydyttävä. Potkaisin vastustajani kumoon ja annoin samalla pari hyvää potkua keskiruumiiseen.

Seuraava hyökkäsi kimppuuni puukon kanssa, huitaisin tätä suoraan polveen saaden jälleen mukavan rusahduksen aikaiseksi. Siirryin suoraan nyrkkeihin ja läväytin kaveria päin näköä minkä lähti, tunne oli huumaava, minun oli pakko nähdä verta! Minä jaoin täällä rangaistuksia ja oikeutta!

Joku hyökkäsi minuun kiinni takaapäin ja sai minut nurin potkaisten kylkeen. Potkaisin jatkää takaisin rautakärkisillä mähinnousukengillä suoraan haarojen väliin ollessani selälläni ja sain kylmiä väreitä tuskan huudosta.

Tappelu oli tasaväkistä, kunnes jostain kauaa alkoi kuulua lisää ääniä. Tällöin joku omistamme heitti polttopullon kohteenamme olleen auton ikkunasta sisään. Palava auto sai monet ottamaan välimatkaa räjähdysten pelossa. Pakettiautomme kurvasi pihaan nyt ilman rekkaria ja poimi kaikki omat kyytiin, muutamaa jouduttiin tosin kantamaankin. Suuri tulipallo leimahti takanamme auton bensatankin lähtiessä. Kärsikää kusipäät!

Matkalla kotiin adrenaliinin vaikutus alkoi vihdoinkin hellittää. En tiedä, mistä tunne tuli, mutta en ollut enää niin verenhimoisella tuulella kuin aivan äskettäin - tunsin melkein katuvani koko projektia. Ja mitä Johanna tulisi sanomaan pieleen menneestä operaatiosta?

Olinko jotenkin sairas, kun nautin vähääkään säälimättä toisten kärsimyksistä? Lysähdin lavalle nurkkaan istumaan hengästyneenä.

Päivän paha työ tehty.

K 15 .. Antishokkiaalto

"Älä luota siihen, että toiset tietävät sinua paremmin"

Istuin asunnossani kaikessa hiljaisuudessa tuijotellen matalasta nojatuolistani Ikkunan läpi pilviä. Kylkeen koski edelleen, mutta mitään ei ollut murtunut. Johanna istui minua vastapäätä pöydällä ajatuksissaan. Jos eilinen oli jättänyt sotkun sinne, missä kävimme, emme itsekään olleet oikeastaan paremmassa kunnossa. Jokaisella oli jotain ruhjeita tai lieviä murtumia, ja koko porukka oli kokoontunut siihen nojatuolini ympärille.

"Olisi tämä paremminkin voinut päättyä, mutta älä silti masennu, uskon kyllä että viesti meni tarpeeksi hyvin perille näinkin", vastasi Johanna lopulta aiempaan vuodatukseeni täydellisestä epäonnistumisesta. Ehkä olin itsesääliissä rypiessäni toivonutkin jonkun sanovan jotain tuollaista, ja ehkä Johanna tiesi mitä sanoa. Viisas kun oli.

Käänsin lopulta katseeni maahan. Hiljalleen huoneessa käynnistyi keskustelu, jota aluksi seurasin hieman ulkopuolisena. Jake sen aloitti, muut jatkuivat ja sitten aloin ymmärtää mihin tämä oli menossa.

"Särkee jalkaa ihan helvetisti, ihan kun sen saatanan yläasteen sadistiliikanopettajan tunnilla"

"Se tyyppi mikä pisti sen yhe tyyppin menemään cooperia kainalosauvoilla?"

"Tjoo, ihme sadisti"

Minäkin päätin pistää omat 2.50 euroani peliin. Paikkoja särki aika ilkeästi ja oli muutenkin puoliuninen olo.

"Minust kyllä yläasteella oppilaat oli paljon pahempii, siis aattele miten helvetin monta kertaa me kuunneltiin jotain 'kiusaajalla on huono itsetunto' -paskaa, ja vaikuttiko se koskaan mihinkään? Vittu ei! Ykskin tyyppi vainosi minua kaikki ne vuodet läpi, ja itse asiassa minä otin jälkkää kun kerran puolustautuessa löin siltä nessun verille"

Johanna kääntyi pois ikkunasta.

"Ongelman ydin on siinä, että opettajat on opetettu etsimään vääränlaisia ihmisiä. Koulutuksessa otetaan kyllä kiusaaminen esille, mutta kiusaajan profiili on ymmärretty väärin. Psykologien tutkittavaksi päätyy ainoastaan pahasti ylilyövät tapaukset joiden ongelmat heijastuvat muutenkin käytökseen. Totuus kuitenkin on, että suurin osa pahimmista kiusaajista on opettajien näkökulmasta aivan tavallisia lapsia, itse asissa yleensä melko menestyviä yksilöitä jotka täten ovat kaikkien kiusausepäilyjen ulkopuolella automaattisesti, ja 'kiusattu vastaan kiusaaja' -tilanteessa on kredibiliteettitarkistuksen toisella puolella oppilas joka ei tunnu olevan kiinnostunut koulusta ja toisella menestyjä joka ei missään tapauksessa voi olla kiusaaja, eihän?"

"Oli siellä kyllä yksi sellanen tyyppi joka veti viinaakin ja hakkas toisia", heitin ehkä missaten pitkän puheenvuoron pointteja.

"Kyllä, mutta juuri tämä rappiotapaus on se joka erottuu niin hyvin että voidaan tulkita varsinaiseksi 'ongelmaksi' - ja ne onkin helppo seuloa pois. Oikeastaan yksi suurimmista ongelmista on myöskin se, että opettajat eivät pysty erottamaan uhria kiusaajastaan. Uhri kun käytännössä saa samanlaisia luonteenpiirteitä kuin tämä koulutuksessa esitelty 'kiusaaja', hänen on vaikea keskittyä mihinkään, koulu ei kiinnosta, ehkä ikäryhmään kuuluvaa esiintymistä rajumpaa toimintaa ja niin

eteenpäin. Tällöin opettajan huomio kiinnittyy juuri tähän uhriin, mutta tilanne onkin käänteinen kuin opettaja luulee. Ja nyt kun tämä uhri on tehotarkkailussa, hänestä voidaan helposti 'löytää' kaikki kiusaajan piirteet."

Johanna pysähtyi hetkeksi, mutta kellään ei ollut mitään lisättävää väliin.

"Väittäisin, että nämä menestyjä-luokkaan kuuluvat osaavat ehkä tiedostamattaan huomata tällaisen tilanteen ja sen jälkeen on äärettömän helppo saada uhri suuttumaan jatkuvien pikkukepposten ja jäynien keinoilla. Ja kun uhri viimein saa tarpeekseen, tämä käy suoraan kiusaajansa kimppuun. Ja mitä opettaja näkee? Oma pikku menestyjämme joutuu kauhean kouluväkivallan uhriksi ja varsinaista uhria rangaistaan kovimman kaavan mukaan. Tässä vaiheessa uhrikin on kuitenkin jo tajunnut olevansa totaalaisesti selätetty - kuka oikeasti kuuntelisi tuollaisen 'valheita'? Ja sitten alkaakin alamäki, joka loppuu yleensä joko masentuneeseen ja täysin loppuun ajettuun persoonaan, tai sitten seuraavan päivän iltalehtien voivottelujen kohteeksi. 'Koululainen tappoi itsensä, miten tällaista voi tapahtua?' .. tiedätte kai lopun?"

"Oikeestaan minust paras kohta on ne luokan haastattelut, silloin kaikki olivat tämän uhrin parhaita kavereita eikä kellään ollut mitään ongelmia", liittyi Jani keskusteluun.

"Justiin! Aika pienesti tuo justii pistää vihaksi, meillä yläasteella yks tyyppi tappo ittensä kun oltiin seiskalla, sit kaikki vaa heitti jotai 'se oli kaikkie kaveri ja jees tyyppi' ihan pokkaan vaik kaikki vihas sitä!" kommentoi Skönde istuutuen lopulta minua vastapäätä Johannan viereen.

"Luitko koskaan sellaista kirjaa kuin Aika ei paranna haavoja?" kysyin lopulta Johannalta. Hän pyöritteli päätään, joten jatkoin: "No siinä yks tyyppi on ihan lopussa, ei tiedä mitä elämällään tekisi muttei saa mitään aikaan, ja sit se voittaa jostai arvasta päävoiton. Se päättää lopulta pistää rahat koston, ostaa kaikkia aseita ja sit lähtee kostamaan."

"Mitä olit itse mieltä?" hän kysyi.

"En tiiä, se oli aika siisti juttu, oon joskus aatellu että sillee vois tehdä."

"Mutta ajattele suurempaa kuviota; muuttaisiko tuo mitään? Näillä ihmisillä on silloin jo elämä - vaimo, lapsia ja muuta, et oikeastaan kostaisi enää sille tyypille, vaan monille viattomille, jotka huonona päivänä saattaisivat taas pistää vahingon eteenpäin, ehkä jollekin joka sinulle merkitsee silloin jotain. Sitä paitsi, olisitko sitten sen parempi?"

"Ollaanko me nyt sen parempia?" heitin juuri sillä hetkellä nokkelalta tuntuneen vastakysymyksen, mutta otin sitä jo mielessäni takaisin, kun sain kaikkien päät kääntymään.

Johanna ei kuitenkaan näyttänyt vihaiselta, vaan hän pidemminkin mietтелиäälle. Ja lopulta hän sai ajatuksensa puheeksikin.

"Näkisin, että me olemme sentään rehellisiä. Jos joku lyö meitä, me lyömme takaisin, mutta vain kertoaksemme ettemme polvistu voimankaan edessä. Niin omituiselta kuin se näyttääkin, me pyrimme olemaan siinä pienikokoisen aikuisen muotissa jota koulumaailma meiltä odottaa, onnistuen samalla välttämään sekä olemasta alistajia, että alistumatta näille kyseenalaisille menestyjille."

Johannan vielä puhuessa ajatukseni olivat jo muualla. Taistelin melkein kynsin ja hampain tunnetta vastaan, että paras asia, mitä minulle olisi voitu tehdä juuri sillä hetkellä, olisi ollut halaus.

Niin! Tiedän miten omituiselta tuo kuulostaa ja siksi juuri taistelinkin sitä vastaan.

Ajatukseni katkesivat, kun joku huusi "kattokaa telkkaria!"

Käynnistin koneeltani TV-ohjelman ja seurasin, kuinka uutiset olivat juuri alussa.

"...assa tapahtui viime yönä raju nuorisojengien välienselvittely, joka johti vakaviin seuraamuksiin."

Samassa kuvaan ilmestyi joku tärkeän näköinen tyyppi poliisista.

"Noo, pojjaat oli tässä vähän nahistellu, olivat tuikanneet auton tullee ja tossa tuo palokunta nyt tuota sammutteleepi", selitti vanhempi konstaapeli Vartiainen. Taustalla näkyi savuava auton romu.

"Uutiset - ensin ne sanoo hyvää iltaa, ja sitten kertoo miksi ilta ei ole hyvä", kommentoi Johanna.

K 16 .. Arvioita tämänhetkisestä

"Kunnioita positiivista palautetta"

Tuijotin mietteissäni oranssista auringonlaskua huoneistoni ikkunasta kaikessa hiljaisuudessa. Aivan rehellisesti sanottuna; mietin, mitä minusta oikein oli tullut tai oli tulemassa? Minulla oli muistikuvia, joiden olisi pitänyt olla äärettömän synkkiä, mutta niihin kaikkiin liittyi mitäänsanomaton olotila. Pystyin helposti katselemaan tilannetta uudestaan ja uudestaan pääni sisällä, mutta sen merkitys oli kuin kadulle sylkäiseminen - ei mitään.

Toisalta, monet vanhat asiat, jotka olivat kummitelleet mielessäni, eivät oikeastaan muuttuneet kuitenkaan merkityksettömiksi Nollalla. Pystyin muuttamaan tämän muistamisen hetken tyhjäksi, mutta ne palasivat aina. Ja edelleen rehellisyydessä pidättäytyen, minulla oli ikävä kavereitani.

Ajan kuluminen oli muuttunut jotenkin merkillisesti. Muistan vielä hyvin viilenneet syksyn yöt, sitten satoivatkin jo ensilumet ja pian oli joulukin oli jo kohdalla. Yksikään päivä ei oikeastaan jättänyt merkittäviä muistoja itsestään, muistoja herättäneet päivät muuttuivat nopeasti eilisestä kuukausi sitten tapahtuneiksi.

Toistensa kaltaisten päivien ketju päättyi aikanaan syyslukukauden loppuun. Hiljaisuuden vallitessa kävin noukkimassa jaksotodistukseni ja astelin ulos. Merkityksettömäksi mainosjuhlaaksi jo tunnustettu joulukuusi onnistuttiin ohittamaan ilman että sille suotiin ajatustakaan.

Viikko siitä eteenpäin vuosi 2009 muuttui 2010:ksi. Aikanaan kai uskomaton 2000-luku oli nyt näyttänyt ensimmäisenä vuosikymmenensä, eikä se ollut aikaisempia aikoja kauniimpi.

Istuskelimme porukalla talon katolla lasisen säänkestävän terassin sisällä ja seurasimme vaiteliaina ilotulitusta. Tunnelma ei ollut masentunut, se oli enemmänkin haikea, kuin ensimmäinen yksin kotona vietetty joulukuusi.

Laskin katseeni alas ja luin ties monetta kertaa jaksotodistustani: se oli aivan täydellinen. Olin pistänyt merkille, ettei opettajia haitannut kauheasti tuntiaktiivisuuden puute, oikeastaan näyttivät paljon tyytyväisimmiltä, kun en vastannut. Melkein kuin olisivat pelänneet.

Oli uskomatonta oikeastaan, miten nopeasti pystyin omaksumaan asioita. Johanna kysyi kerran minulta, harhailivatko ajatukseni läksyjä lukiessani. Olin hieman hämmentynyt ja nyökkäsin.

"Silloin aliarvioit suorituskykyäsi. Monet luulevat, että tekstin sanoma omaksutaan lukemalla hitaasti, mutta itse asiassa vaikutus on päinvastainen: aivosi kyllästyvät ja alkavat itsekseen puuhailla muuta, joka käytännössä näkyy ajatusten harhailuna. Kokeile lukea niin nopeasti kuin pystyt, mielellään yli puhenopeuden. Sinun ei tarvitse oikeastaan pystyä hahmottamaan sanoja koko ajan, sillä et halua varastoida sanoja päähäsi vaan tekstin sisältöä", hän kertoi.

Se kuulosti minusta omituiselta, mutta itse asiassa päätin kuitenkin kokeilla. Päivää myöhemmin pystyin hahmottamaan tietoa kirjasta aivan käsittämättömällä nopeudella. Arvioin että lukunopeuteni oli ainakin kolmin- tai nelinkertainen aiempaan verrattuna, ja teksti aivan kuin 'aukesi' tajuntaan. Ihan uskomaton tunne!

Sivuvaikutuksena huomasin monta kertaa lukeneeni kurssin kirjan parissa tunnissa läpi hahmottaen kaiken sen tiedon. Oppiminen muuttui yllättäen jälleen positiiviseksi asiaksi, aivan kuin joskus ensimmäisellä luokalla huomattessani, miten

kirjaimista alkoi muodostua sanoja.

Talvi osoitti olevansa vähäluminen, ajoittain kohdalle osuneet lämpimät päivät sulattivat asfaltin esille tammikuussakin.

Minulle alkoi jäädä myös yhä enemmän ja enemmän ylimääräistä aikaa ja aloin viihtyä rakennuksen katolla auringon laskua seurailen muistikirjani kanssa. Paikka oli ihanan lämmin talvellakin ja siitä avautuneet maisemat silmäkantamattomiin ylettyvine metsineen olivat vertaansa vailla.

Huomasin, että kirjoitustyylini oli hieman muuttunut. En enää niinkään synkistellyt, vaan onnistuin muuttamaan ajatuksiani ja huomioitani näkemästäni ja kuulemastani yhä helpommin ja helpommin jonkinasteiseen runomuotoon.

Saadessani olla rauhassa, yksinäisyys alkoi painaa enemmän ja enemmän. Se oli oikeastaan myös tavallaan outoa, koska tässä porukassa olin itse asiassa kertonut monia asioita, joita en olisi ikinä ottanut puheeksi entisen kaveripiirini kanssa .. ja saanut myös ymmärrystä. Mutta kaveruussuhteet täällä olivat silti jotenkin kliinisen oloisia. Minulla ei kuitenkaan enää ollut paljoa tätä oppilaitosta jäljellä ja sen jälkeen pääsisin vihdoinkin eroon tästä kaupungista.

Nousin hitaasti ylös katsoen vielä kerran ympärilleni maisemaa, jossa aurinko kultasi lumisen metsän aivan sanoin kuvaamattoman kauniisti. Astuessani portaikkoon törmäsin melkein Johannaan menen hetkeksi aivan lukkoon seisoen hölmönä muistio kädessäni. Johanna laski katseensa.

"Saanko katsoa?" hän kysyi.

Ojensin muistion hänelle häkeltyneenä ja jatkoin asuntooni pohtimaan päivän tapahtumia. Vähän myöhemmin Johanna ilmestyi uudestaan palauttaen muistioni.

"Aivan tajutonta materiaalia, miten ihmeessä olet oppinut kirjoittamaan noin?"

Kuumottava tunne poskissa kertoi punastumisesta.

"Emmätiiä.. mä kirjoitan vaan mitä tulee mieleen"

"Nämä ovat aivan loistavia", hän ylisti vielä ennen katoamistaan.

Ja minä olin aivan taivaissa.

Yritin rauhoittua läksyjen äärelle, mutta ajatukseni harhailivat pahasti huolimatta lukuisista yrityksistä keskittyä aiheeseen. Vilkaisin vielä kerran historian kirjaan ja sysäsin sen sitten käsistäni pöydälle. Kiipesin takaisin rakennuksen katolle ja yllätyin suunnattomasti nähdessäni Johannan istuskelevan siellä yksinään. Mitään sanomatta istuin seuraan. Hän vilkaisi minua ja suuntasi sitten katseensa takaisin horisonttiin.

"Kuule, olen miettinyt noita juttuja mitä kirjoitat", hän aloitti viimein.

"Mitä niistä?"

"En minä aina ole ollut yksin..." hän aloitti ja pysähtyi äkisti, kuin arvioimaan uudelleen olisinko sittenkään oikea henkilö, jolle kertoa.

"En mäkään", vastasin hieman tasoitellen tietä.

"Tästä on jo helvetisti aikaa kyllä, mutta mun lukioaikona oli yks jätkä .. ja mä palvoin sitä. Oisin antanu mitä tahansa aina että olisin päässyt sen seuraan."

En oikein tiedä miksi, mutta yllättäen huomasin oloni jotenkin vaivautuneeksi, kun

juttuun ilmestyi jätkä. Johanna jatkoi.

"Olen monta vuotta miettinyt sitä hommaa ja taidan vihdoinkin ymmärtää miten se kaikki toimii. Katsos, kaikille tulee jossain vaiheessa kohta jossa joku ihastuu juuri sinuun. Joskus se on molemminpuolista, joskus ei. Ilkeintä se on silloin kun toinen ei oikeastaan välitä pätkeäkään. Ja tuossa tapauksessa se kuka ei välitä, on todella vahvoilla. Siitä seuraa useimmiten nimittäin tilanne, jossa joko tahallisesti tai alitajuisesti käyttää toista hyväksi. Tämä voi tapahtua oikeastaan monella tavalla: yksi on nolata tämä omasta rakkaudesta kertova julkisesti kohottaakseen omaa statustaan. Tämä, ironista kyllä, on kuitenkin se kaikkein lievin tapa. Paljon parempi kun on teeskennellä välittävänsä myös itse ja ottaa kumppanista kaikki mahdollinen irti. Henkilökohtaista palvontaa, oman egon korjaamista, seksiä. Ymmärrät varmaan?"

"Just! Sä sanoit ton vaan paljon hienommin mitä mie oon ite aatellu. Joskus viime kesänä olin yhden Kristiinan kans, ja se vaan määräili minuu. Sit jos joskus sanoin sille siitä, nii se vaa alko heittää jotain 'et sä rakastakaa minuu?' ja sellast"

Johanna nyökkäsi totisena katse edelleen horisontissa. Minulle tuli jo mieleen toinen minua kiusannut ajatus.

"Ootko muute koskaa miettinyt sitä, et ku rakastuu nii se ei oo koskaan sillee niinku elokuvis, et yhtäkkiä vaan rynnätää halimaa, vaa se menee sillee varovaisest?"

Häntä nauratti selvästi huomioni, tai tapa jolla sen esitin.

"Oletko koskaan ajatellut, että elämä on kuin pienellä budjetilla tehty hyvin kirjoitettu TV-sarja: kulissit eivät välttämättä ole kovin vakuuttavat, mutta kun tarina on mielenkiintoinen, eläytyessä ne pienet puutteet lavastuksessa unohtaa?"

En oikein seurannut hänen logiikkaansa.

"Mitennii?"

"No ajattele - koko elämäsi ajan elokuvien kauniissa rakkauskohtauksissa on upeat lavasteet, kaunis nainen ja komea mies kohtaavat, eikä heillä ole mitään ongelmia sen jälkeen. Musiikki soi taustalla ja he saavat toisensa. Voiko sen jälkeen olettaa että oikea elämä ei tuntuisi lattealta, kun kaksi normaalia henkilöä kohtaa toisensa. Se tunne on kyllä läsnä, mutta jos katselee ympärilleen, niin ollaan mäkkärissä ja taustalla joku luuttuaa lattiaa. Mutta, ei se haittaa koska se tunne on siinä kohtaa oleellinen", hän selvensi.

Nyökkäsin hiljaa ja katselimme jonnekin kaukaisuuteen. Lopulta Johanna sanoi:

"Oletko muuten huomannut, että elämästä tuntuu aina puuttuvan yksi luku välistä? Muuten kai se tuntuisikin liian kirjoitetulle."

K 18 .. Tapa perhe

"Miten kerrot jotain vaikeaa sellaiselle, joka välittää sinusta?"

Uusi aamu oli valjennut jo kauan ennen heräämistäni. Huone kylpi kirkkaassa auringonvalossa, jota tulvi harvan verhon läpi. Aurinko paistoi sopivasti sänkyyni, joten olin unissani potkinut peiton lattialle. Makasin siinä selälläni ja tuijotin kattoon pohtien jälleen, kuinka aika oli kulunut nopeasti viimeisen puolen vuoden aikana. Ihan äskettäin tuntui vielä syksyn viima, sitten talvi ja lumi. Nyt aurinko sulatti jo ensimmäisiä teitä puhtaaksi. Tuntui hetken jotenkin, että aika olisi ollut pikakelauksella.

Postilaatikon kolahdus tipautti minut takaisin todellisuuteen ja vääntäydyin ylös tönäisten kahvinkeitin päälle laahustaessani keittiön läpi ovelle. Eteisen lattialla lojui todella paksu kirje, joka juuri ja juuri oli ylipäätään mahtunut luukusta sisään. Poimin sen muun postin tavoin ylös ja istuuduin pöydän äärelle tutkimaan saalista.

Hörppiessäni aamukahvia pyörittelin kirjekuorta pöydällä, lähettäjää ei oltu mainittu, mutta kirje oli ensin käynyt vanhassa osoitteessani ja ohjattu sieltä sitten tänne. Yleensä minusta olivat kiinnostuneita lähinnä mainostajat ja velkojat, joten suurella mielenkiinnolla repäisin lopulta kuoren auki. Sisältä levisi aivan käsittämätön määrä pieniä lappuja ja paperiarkkeja, suurin osa lattialle.

Hämmästelini sisältöä suuresti järjestellessäni sitä pöydälle - runoja! Aivan käsittämätön määrä. Kokonaisuus ei näyttänyt todellakaan miltään varsinaiselta kokoelmalta - siinä oli yksittäisiä sydämen muotoisia lappusia, suurempia arkkeja ja kaikkea muuta, mihin yleensäkin pystyi kirjoittamaan.

Jokaiseen lappuseen ja paperiin oli merkitty päivämäärä ja järjestysnumero; käsialasta näki suoraan, ettei se ollut tekstin kirjoittajan, järjestysnumerot taas oli lisätty ihan äskettäin päätellen joidenkin arkkien sisällön kunnosta.

Vilkaisin nopeasti päivyriin - tänäänkään ei ollut mitään koulun puolesta ohjelmassa, joten järjestelin lappuset pöydälle järjestykseen ja aloin lukea.

Olin aivan täydellisessä olotilassa tällaiselle materiaalille: ei mitään vahvoja ajatuksia päässä, valmiina tuntemaan mitä ikinä kirjoitettu oli. Alkupäässä runot toivat minulle lähes maanisen yksinäisyyden tunteen, kuin olisi huutanut äärimmäistä yksinäisyyttä. Sitten ne muuttuivat - kertoakseen hämmennyksestä, epätietoisuudesta.

Antauduin täysin näiden tunnetilojen vietäväksi. En tiedä, mikä juuri tässä aamussa teki eron, mutta nyt olotilat tuntuivat vapauttavilta, jopa se kaipuu. Ne kaikki tuntuivat järjestyttävän maailmaa, ja minä vain nautin lukien käsittämättömän huolella kirjoitettua tekstiä.

Olin kuin naulittu pöydän ääreen, käyden papereita ja runoja läpi järjestelmällisesti. Epätietoisuus muuttui hiljalleen suunnattomaksi riemuksi, jota jatkui lähes koko nipun loppuun. Tuo kaikki kertoi yhden henkilön rakkaudesta toiseen, ollen jotenkin äärettömän osuvaa. Jokainen sana osui minussa johonkin ehkä pitkän aikaa unessa olleeseen osaan, ja tunsin, kuinka tunnelma oli välittynyt minuun aivan täydellisesti.

Viimeinen arkki kuitenkin päätti sen kaiken. Toisin kuin kaikki muut kauniille sävyille kirjoitetut, se oli repäisty ruutupaperivihkosta ja kirjoitettu lujaa kynällä painaen. Ja se kertoi maailman kaatumisesta, kaiken edellä mainitun muuttumisesta tyhjäksi. Ja se oli äärettömän katkeraa. Suljin silmäni ja annoin pääni valua hitaasti alaspäin.

Olisi ollut kunnia tuntea tämä puoli Sex-koneesta hänen vielä ollessa täällä.

Joku päivä sitten olin esittänyt ajatukseni Johannalle siitä, mitä ajattelin tehdä. Hän ei vaikuttanut niin yllättyneelle tai estelevälle kuin olisin odottanut. Tänään päätökseni alkoi tuntua yhä paremmalta.

Olin aikeissa jättää Neutraalit.

Aikaa minulla oli hukattavaksi saakka, kirjoitukset olivat edessä päin ja kaikki kurssit suoritettuna. Periaatteessa minun olisi pitänyt lukea, mutta juuri nyt keskittyminen siihen tuntui epäolennaiselta. Ajatukset repivät minua moneen suuntaan, en ollut oikeastaan moraalinvartija sen vertaa, että minua olisi haitannut kauhun tasapainon ylläpitäminen ajoittain. Toisaalta, kukaan ei lähestynyt minua nyt muussa kuin turpiin vetämisen merkeissä, jos liikuin porukan kuteissa yksinäni - suurin osa väisti kaukaa.

Monilla Neutraaleihin kuuluvilla ei ollut edellisestä 'elämästä' kavereita, minulla oli. Toisaalta ymmärsin hyvin että, huolellisesti rakennettu imago oli kaikki kaikessa homman toimimiselle. Mitä vähemmän ulospäin valui tietoa, sitä enemmän huhut saivat valtaa ja antoivat näin lisää tehoa ajoittaisille tempauksille.

Pidän todella paikoista, joista näen kauas ja, rakennuksen katto oli muodostunut ajan kanssa ehdottomasti suosikkipaikoikseni päivinä, jolloin kevätuuli ei puhaltanut turhan kylmää ilmaa. Lumen alkaessa kadota kärsi ikkunatkin jo avata ja nauttia ulkoilmasta.

Johanna liittyi lopulta myös seuraani seuraamaan pilvien katoamista horisonttiin.

"Ihan mielenkiinnosta, mitä te teitte sille Kekkinille?" kysyin lopulta.

Johanna vilkaisi minuun hieman kysyvänä, empien hetken ja vastasi.

"Oikeastaan, me ei tehty yhtään mitään. Se porukka joka Nollaa järjestää, oli suunnitellut jo pitkän aikaa sen äijän pistämistä linkkuun. Mekin kuultiin siitä vähän ennen kuin se tapahtu, pääasiassa siksi että kyttien ilmestyessä voisimme olla enemmän huolestuneen näköisiä."

"Ihan rehellisesti, voitko sanoa että sinua ei liikuttanut että se jätkä tapettiin aika kylmäverisesti?" kysyin.

"Oikeastaan voin. Eikö tuo liikuttaminen ole oikeastaan aika suhteellinen käsite? Juuri tälläkin hetkellä kun keskustelemme, kymmeniä ihmisiä tapetaan raa'asti tai raiskataan ja lapsia kuolee tauteihin joihin olisi halpoja lääkkeitä. Mutta sehän ei meitä liikuta koska emme oikeastaan tunne tilannetta. Ihmiset ovat välittävinnään vasta sitten, kun uhreille annetaan kasvot, näytetään uutiskuvaa jostain jossa todella on kuollut porukkaa. Ja tietysti hommaan kuuluu se, että tuota päivitellään ja tuskaillaan. Mutta jos minulta kysyt, niin tuo jos mikään on tekopyhää - kerätä säälipisteitä muilta näyttäessään välittävänsä. Mutta mitä jos kyseiset ihmiset ovat itse onnellisia, vaikka rakastuneita? Eihän toki hyvää päivää voi pilata sillä että pari lasta on tapettu jossain Kiinassa siksi että ovat väärää sukupuolta? Otapa asia esille, ja yllättäen oletkin ilonpilaaja sekä tosikko! Ja jos oikein rehellisiä ollaan, niin mietipä mitä kävisi, jos kaikki maailman pahuus välitettäisiin yhdelle henkilölle. Kauan kestäsi, ettei tämä enää välittäisi? Vai pettäisikö tyypiltä yksinkertaisesti pää ensin? Ihmiselle ei ole luonnostaan tarkoitettu tällaista tiedon tulvaa ja lopputuloksena on aika epäloogisesti käyttäytyvä otus."

En voinut oikeastaan kuin nyökkäillä, puheenvuoro vastasi aika pitkälle jokaiseen mieleeni tulleeseen kommenttiin sen varrella.

Aloin kerätä rohkeutta seuraavaan lauseeseeni ja katsahdin häntä samalla suoraan

silmiin. Oloni oli tuskaisen vaikea, leukani yksinkertaisesti kieltäytyi yhteistyöstä kielestä puhumattakaan ja sahasin siinä hetken hämmentyneenä. Hän kuitenkin oli minua edelleen askeleen edellä.

"Se on okei, ei tarvi selittää"

Painoin katseeni katolla olleeseen soraan. Ja päivää myöhemmin kannoin maallisen omaisuuteni uuteen paikkaan.

K 19 .. Tuhlaajapojan paluu(ko?)

"Lähde, maailma on täällä myös, kun tulet takaisin"

Pari päivää ehti kulua ilman, että sain minkäänlaista otetta senhetkisestä. Istuskelin mietteissäni uuden kerrostaloasuntoni parvekkeella rantatuolissa seuraten, kuinka loppukin lumi alkoi vähitellen huveta näköpiiristä. Muistilehtiö kädessä raapustelin ylös hajanaisia ajatuksia, joita tipahteli vesipisaroiden lailla tajuntaan jostain kiihtyvällä vauhdilla.

Aikana, jolloin olin istuskellut Neutraalien talon katolla, olin onnistunut täyttämään useammankin vihkon jutuillani. Se kirjoittamisen tunne oli ihan käsittämätön: teksti muotoutui itsekseen ilman, että sitä tarvitsi juurikaan ajatella.

Ovikellon sointi havahdutti minut kuitenkin takaisin todellisuuteen. Oven takana oli puhelinfirman asentaja, joka tuli kytkemään kiinteän nettiyhteyteni vihdoon ja viimein. Tämä talo oli rakennettu 1990-luvun alkupuolella, ja siihen aikaan oli vielä tapana käyttää lankapuhelimia, varsinaista omistettua tietoliikennelinjaa ei tuolloin vielä asennettu. Puoli tuntia myöhemmin yhteys toimi, ja pohdin, millaisen vastaanoton mahtaisin saada oltuani melkein puolisen vuotta poissa julkisuudesta.

No, se pelleilee kuka pelkää.

```
[JOIN] You (mikkis3) have joined #sydansuru
[TOPIC] Topic for #sydansuru is <Teini-DX> Isompi on parempi! Siis
        subbari!
<mikkis3> ...huomenta?
```

Odottelin, mutta kukaan ei sanonut mitään. Vilkaisin huvikseni muiden tietoja ja totesin, että kyllä täällä pari minuuttia sitten oli keskusteltu. Päätin yrittää hieman yksityisemmin ensin ja otin Teini-DX:n jututettavaksi.

```
[mikkis3] Moi?
```

Hetken oli hiljaista, epäilin jo etten saisikaan vastausta.

```
[Teini-DX] Ootko sä oikeesti kuka väität olevasi?
[mikkis3] No ainakin naama näyttää peilistä samalle
[Teini-DX] Miten sä oot täällä?
```

Yritin väännellä Teini-DX:lle lyhyesti tapahtumia, voimatta kuitenkaan paljastaa kaikkea Neutraalien luona tapahtunutta - olin nimittäin luvannut pitää naamani ummessa. Ilmeisesti kulissien takana yksityiskeskustelu oli käynyt kovana, sillä pian muutkin tulivat juttusille. Myös Ars.

```
[ars] Hei...
```

Olin tätä tilannetta käynyt jo mielessäni kymmeniä kertoja ja suorastaan rukoillut, että voisin vielä joskus pyytää anteeksi sanomisiani.

```
[mikkis3] Kuule, mä oon ihan oikeest pahoillaa siitä mitä mä sanoin
        sillo j joskus...
[ars] Voi kuule, älä sinä niistä murehdi, menneet on menneitä.
[mikkis3] Mut ihan totta...
[ars] No hyvä on :)
[ars] annetaan anteeksi, *HALI* :)
```

Pisimpään juttelin kuitenkin Teini-DX:n kanssa. Lopulta hän pyysi minua käymään, ja sitä olinkin odotellut. Eipä aikaakaan, kun jo soitinkin hänen ovikelloaan.

Jäin tuijottamaan häntä hetkeksi - jotain oli muuttunut. Tyyli oli nyt jotenkin huolitellumpi, ei enää öljytahraista farkkutakkia.

"Moi .. jälleen", sain sanotuksi.

"Terve"

Astuimme sisälle, jossa minua odotti toinen yllätys, joka ei enää jaksanut yllättää niin paljoa kuin ensimmäinen. Huone oli muuttunut myös, entinen teiniasunto oli nyt melko tyylytelty ja kummastutti minua suunnattomasti. Ajattelin kysyä aiheesta mutta päätin antaa hänen tehdä aloitteen. Pakollisten kuulumisten kyselyn jälkeen se tulikin.

"Tiiätkö, mä oon miettiny tosi paljo sitä yhtä ja ku se sano et mä oisin lapselliin ja sillee. Sit mä rupesin miettimää yks päivä et mä vois in niiku olla siillee aikuinen ja sillee"

Tunsin Teini-DX:än ihan liian hyvin mennäkseni siihen, että tuo oli koko totuus.

"Sä sanot että mikää muu homma ei niiku vaikuttanu vai?"

Synty hiljaisuus. Voin hyvin kuvitella, miltä tuntuu, kun jättää jotain oleellista kertomatta ja kaveri näkee suoraan, että siinä oli vain puolittuus.

"Tota.. noin. Me oltii yhis bileis mis oli Arsin kavereit ja sit siel oli sellane yks muija lukiost. Sen kans oli tosi siistii jutella mut se oli sillee aika viisas ja minust tuntu ihan tyhmälle. Mut sit se anto numbasa ja käski soittaa"

Aito ja alkuperäinen Teini-DX.

"Nii mut eiks se oo kuitenkin aika paljo erilaine ku sä, meinaan et se on varmaa kiinnostunu jostai ihan muusta ku sä?" kysyin.

"Mut mä tykkäsin siit silti"

"Okei, mikä sit on ongelmana?"

Hän valahti aivan punaiseksi.

"Tota.. mä en kehtaa soittaa sille", tunnusti viimein.

"No, et sä etene kyllä tost mihinkää ennen ku soitat"

Hän sahasi hetken vaikean oloisena asiaa.

"No okei"

Hän nappasi puhelimensa pöydältä ja meni toiseen huoneeseen. Annoin sillä välin katseeni kiertää hänen uudistetussa huoneessaan. Seinät olivat jälleen puhtaan valkoiset, ei ainuttakaan julistetta missään. Halpa koulupöytä oli vaihtunut järeämpään lakatusta puusta tehtyyn.

En tiedä, mistä päähäni sitten lienikään tullut moinen irtonainen ajatus, mutta kännykkääni näppäillessäni pysähdyin miettimään, miten tekninen kehitys oli todellakin hidastunut rajusti. Kun ihminen lensi kuuhun, ennustettiin maailman muuttuvan merkittävästi. Teknisen kehityksemme tulevaisuuden tosin määrittelivät

elokuvat ja kirjat, eikä ihmisen ikä koskaan riittänyt näkemään niitä harppauksia, joita otimme todellisessa elämässä. Otimme kaiken niin ilmaiseksi annettuna, ettemme koskaan pysähtyneet miettimään esimerkiksi kännykässä puhuessamme, että pidimme kädessämme käsittämättömän monimutkaista laitetta.

Ajatusteni harhailun päätti lopulta Teini-DX, joka ryntäsi huoneeseen kuin lottovoittaja.

"JES! ME TAVATAA SEN KANS HUOMEEN!"

K 20 .. Vaihtoehtoisia tapoja sanoa se

"Äläkä luule, että sen sanominen on se vaikein kohta"

Istuskelin työpöytäni äärelle sijoitetulla löhötuolilla ja katselin jonnekin kaukaisuuteen huoneiston ainoasta ikkunasta. Pöydän kulmalla ollut suuri vihreä sulkakynä loi pitkän varjonsa aamuauringon noustua vihdoinkin ikkunan tasolle. Kaikki tuntui jotenkin rauhalliselta, eikä minun tarvinut kiinnittää huomiota lainkaan hitaasti madelleeseen aikaan. Raapustelin aina ohimennen muutaman sanasen paperille ja nautin auringon lämmöstä.

Nyt oli kai lopultakin sitten kevään vuoro.

Omituinen ajatusten ketju pyöri pääni sisällä. Se kaikki, mitä olin Johannan kanssa jutellut, oli jollain tapaa alkanut muuttua kiinnostavaksi. En oikein osaa selittää - silloin jutellessa ne asiat kuulostivat aikuismaisilta ja tavallaan helpolta tavalta 'olla aikuinen'. Mutta nyt, kuin näyteikkuna, joka ennen likaisena oli kääntänyt katseen pois, oli vihdoinkin pesty ja vangitsi katseen.

Mitenköhän Johanna oli keksinyt sen kaiken? Olisin halunnut jututtaa häntä lisää, mutta samalla joku minussa ei uskonut sen olevan hyvä ajatus: tunsin aina olevani alemmalla tasolla hänen loistaessaan. Kateuttako? Ehkä.

Perjantai.

Katsoin ikkunasta alas pihalle ja näin Teini-DX:n auton kurvaavan pihalle. Odottelin teen valmistumista, kun ovikello viimein soi, ja hän käveli oven avattuani kengät jalassa sisälle. Nostin kaapista pari kuppia pöytään huomaten Teini-DX:n ottaneen käsittelyyn viimeisimmän valmiiksi tulleen luonnoslehtiöni.

Kaadoin teetä meille kummallekin, ja hän tapansa mukaan karisti sokeria pöydälle. Ohimennen pohdin ehkä hieman punastuenkin, mitä hän oikeastaan mahtoi ajatella minusta huomattuaan, että kirjoitan.

"Onko nää sun?" hän kysyi lopulta selattuaan tarpeeksi.

"On"

"Emmä normaalisti oikein silleen välitä näist runojutuist, mut nää on oikeesti sellasii hyvii eikä niinku niit mitä koulus on", hän selvensi kantaansa.

Pieni virne kävi kasvoillani, jossain kuoren alla loistin kirkkaasti.

"Kiitos"

Teen jälkeen heitin takin niskaani ja astuin porraskäytävään. Teini-DX seurasi perässä läväyttäen oven kiinni jättäen meidät pimeään. Olin juuri painamassa valokytkintä, kun hän sanoi:

"Muistatko, kun silloin aikanaa vedettii sulakkeet irti rappukäytävän valoist ja sit peloteltii mainosjatkää?"

Vanha muisto toi hymyn huulilleni. Vuosia sitten olimme todellakin säikyttelleet jonkun mainosorjan henkivierin pimeässä rappukäytävässä. Pysähdyin siihen ajatukseen hetkeksi kuullessani ulko-oven käyvän jossain useita kerroksia alempana.

Olkoot... antaa sen muiston pysyä kullattuna. Tönäisin lähintä valokatkaisijaa.

Astuimme pihalla hänen autoonsa.

"Noh, kerro nyt", tenttasin lopulta pienellä virneellä.
"Mitä?" hän kysyi yrittäen peitellä tyytyväisyyttään.

Vilkaisin häneen huvittuneena.

"No okei! Mä soitin sille et mennää syömää ja sit hain sen niitten kotoont ja sit me mentii ekaan syömää grillille. Se vaan heitti jotain 'tosi romanttista' ja naureskeli, mut ei sillee ilkeesti. Sit se sano et mä oon söpö."

"Siihenkö se jäi?" hiillostin.

"Tota... sit me mentii leffaa sen kans ja sit leffan jälkee mentii niille. Sillee aika jännä, me vaan juteltii kaikist jutuist koko ilta ja oli helvetin siistii"

"Ihan juttelitte vaan?" heitin mahdollisimman koomisen epäilevällä äänellä.

"No ihan totta!" hän vakuutteli takaisin melkein hätääntyneenä.

"No uskotaan, uskotaan", naurahdin jatkaen, "mites tästä sitten eteenpäin?"

"Se vaan sano et soitan sille koska vaan"

En tiedä, olinko todistamassa jotain luonnon oikkua, sillä näytti todellakin, että joku välitti hänestä muutenkin, kuin ensisilmäyksellä virhearvion tehnyt edeltäjä.

Kävimme ne vanhat vakiopaikat läpi, aika ei käytännössä ollut muuttanut vanhaa meininkiä ja illan päätteeksi olimme jälleen lähtöpisteessä. Nyt kuskille kuitenkin oli juolahtanut mieleen ajatus.

"Tota ... voitsitsä kirjottaa jonkun runojutun, ku sil yhel on kohta synttärit ja mä aattelin antaa sille kortin"

"Okei", kuittasin ja kävelimme raput ylös.

Matkalla kävin läpi kirjoituksiani miettien, mikä voisi soveltua parhaiten. Kaivelessani pöydälle kokoelmaani Teini-DX:ltä loksahdi leuat auki.

"Oot kirjottanu niiku nää kaikki vai?"

"Tjooh, ne tulee sillee melko pitkälle itsekseen, ei tarvi aatella ollenkaan"

"Nää on aika asiallisii sillee, muijat tykkää ainaki"

Hymyilin hänen kommentilleen.

"Ootko ikinä aatellu et julkasisit näist niiku kirjan?" hän kysyi yllättäen.

"Tota.. ei nää nyt oo niin hyvii ja sillee", puolustelin.

Olin oikeastaan vasta vähän aikaa sitten löytänyt varsinaisen tyyliäni. Aivan ensimmäisissä arkeissa ja lehtiöissä minun oli vaikea vertailla tyyliäni muihin, mutta nyt olin löytänyt muidenkin teksteistä tietyn tason, josta määrittelin mittapuun. Tunsin olevani vielä kaukana siitä, että voisin saada jotain niin hienoa aikaan.

Löysin lopulta etsimäni kappaleen ja annoin sen Teini-DX:lle. Hän halusi väen väkisin viedä kuitenkin koko kasan mennessään näytettäväksi jollekin, enkä minä oikeastaan juurikaan estellyt. Oikeastaan paloin halusta tietää, mitä teksteistäni ajateltiin.

Kaivelin muutaman kirjan esille - kirjoitukset olivat edessäpäin.

K 21 .. Kyseenalainen loppuhuipennus

"Palapeli lähestyy loppuaan"

Istuskelin koulun ATK-luokan pöydällä nojaillen seinään jalat tuolilla. Aika ajoin joku yritti antaa minulle pahan silmän, mutta ajatukseni harhailivat tulevissa kirjoituksissa. Samassa englanninryhmässä ollut, kyseenalaista nimeä 'Korsto' kantanut tyyppi kuitenkin keskeytti ajatukseni ja tuli pyörittelemään saamaansa lappusta.

"Kato, mä meen Karjalan Prikaatiin armeiyyn!" hän mylväisi niin, että kaikki luokassa olleet kääntyivät katsomaan. Opettaja osoitti ovea.

Hetkeä myöhemmin istuskelimme rappukäytävässä.

"Aiot sä mennä mihin armeiyyn?" hän jatkoi.

"Emmä tiiä ees meeks mä", heitin tietäen kadottaneeni samalla pisteeni hänen silmissään.

"Ai meet sä johkuu sivarii vai?" alkoi keskustelu, joka eteni välittömästi hallitsemattomaan suuntaan.

"Mitä sitte?"

"Rupeetsä jokskuu akaks siel hä? Vittu oot sä joku homo vai?" hän sanoi liioitellun halveksivalla äänellä, saaden vereni kiehumaan sekunneissa.

"VITTU PAINU NYT HELVETTIIN VITUN KUSIPÄÄ", räjähdin aivan täysillä yllättäen hänen aliarvoiseksi menneelle argumentoinnilleen.

Minua oli harvinaisen pitkän risonut tyyppin 'oikeamielinen' asenne, mutta olin jotenkin ennen vain myötäillyt päästäkseni eroon hänestä. Nytpähän ei kaiketi tarvisi tuotakaan jännittää.

Jani kipusi portaita ylös ja istuutui seuraan. Olin vieläkin pahasti adrenaliinin vaikutuksen alaisena ja kiukkusin hänelle äskeistä tapahtunutta.

"Eikö ookin aika jännä miten ne aina perustelee armeijaan menoa viime kädessä sillä että veteraanit joutu sotimaan?" hän aloitti.

"Mitenniin?"

"No kato, siihe ei kukaan voi oikee sanoa mitään takasin, se on vähän ku uskovaisten 'tuntemattomia ovat Jumalan tiet' .. et saa oikein mitään mistä ottaa kiinni. Jos nyt tulis sota, nii lähtisitkö sotimaan?"

"Emmä tiiä, en kai?"

"Mikset?"

Pysähdyin hetkeksi miettimään.

"Kai siks ku ei mul oo oikee mitään sellast miks kannattas tapattaa itteään", vastasin lopulta.

"Jep. Räikeä ero sota-aikojen ja nykypäivän välillä on se, että meillä on nyt erilainen omaisuus. Silloin ihmisten elämä oli se maatilkku jota ne hoiti, ilman sitä ne ei tosiaa tienny oikee mitä ne ois tehny, joten ne tappeli suosiolla kun sitä uhattiin. Mut mitä meil on? Ei ainakaa mitää maatilkkua, vuokrayksiö jossaan peräkyläs. Mut mieti - kaikki se mitä meil on, on päässä. Se maatilkku onkin siirreltävässä, olit mis tahansa, se on aina mukaan sulla."

"Mitä sä yrität sanoo?"

"Toi on vaa sellane juttu mitä mä oon aatellu täs, kun koko ajan joku on valittamas et oot epäisänmaalline ja loukkaat niit veteraanei jos sanot jotaa tollasii tyyypei vastaa niiku toi Korsto."

Välituntikello soi sopivasti jättäen minut mietteisiini portaille.

Makasin puoliksi keittön pöydällä jo jäähtymään ehtinyt kahvikupillinen vieressäni äidinkielen harjoitustehtävien parissa. Ajatukseni eivät olleet ollenkaan yhteistyöhaluisia, sinä hetkenä ne harhailivat eräässä luokkatoverissa, joka aivan käsittämättömällä tavalla oli pelastunut auto-onnettomuudessa. Hän oli tuntemattomasta syystä hypännyt keskellä yötä jonkun vieraan kyytiin, joka sitten oli täräyttänyt pikkuauton rekan alle ja ihmepelastumisesta oli joka ikisessä alueen lehdessä.

Jossain eteisessä soiva kännykkä tipautti minut takaisin todellisuuteen. Kaivelin laitteen takkini taskusta ja vastasin. Yleensä tuntemattomat numerot tiesivät puhelinmyyjiä tai vastaavaa, mutta tämä soitto oli niitä viimeisiä asioita, joita olisin voinut odottaa. Kevään tapahtumat siirtyivät kuin pikakelaukselle siitä lähtien.

Lyhyesti tarinan juoni oli se, että Teini-DX oli kiikuttanut paperinivaskani jonkun sukulaisensa ylläpitämän pikkukustantamon tutkittavaksi, ja tämä kyseinen kustantamo oli kuulemma etsimässä juurikin sitä, mitä minä kirjoitin.

Siitä asiat liikkuivat nopeasti eteenpäin. Kävin näyttämässä naamaani firmassa, ja pitkän hehkutuksen jälkeen paikan päätoimittajan virkaa hoitanut kysyi, halusinko kenties ohjausta tulevia kirjoituksia ajatellen. Ja minä en todellakaan kieltäytynyt.

Aika kului hiljalleen, ja niin tulivat lopulta myös kirjoitukset. Äidinkieli oli loppujen lopuksi melko hankala, muut aineet menivät ainakin siedettävästi oman arvioni mukaan. Melkein kuukausi ehti kulua täysin pikakelauksella, hajanaisia muistoja luokahuoneessa istumisesta, ei muuta. Se päättyi lopulta juhlaan, jossa seisoskelimme viimein valkolakit päässä kuunnellen rehtorin puhetta. Säpsähdin takaisin todellisuuteen, lukio oli vihdoinkin ohi.

Tuo huomio jätti tavallaan myös jotenkin ohjaamattoman ja turvattoman olon. Ei olisi enää mitään, minne raahautua joka aamu, ei vetelehtimistä ATK-luokassa tai läksyjä. Toisaalta, ei se tähän päättyisi kuitenkaan, seuraava laitos odotti...

...kai?

Suurin osa luokkakavereista suuntasi kotiin juhlimaan sukulaisten kanssa, minä kävelin kaikessa hiljaisuudessa kohti kerrostaloasuntoani. Vanhemmista ei ollut kuulunut mitään enää pitkään aikaan, enkä ollut oikeastaan erityisemmin välittänytkään merkityksettömistä onnittelusta.

Ulko-oven lävähdettyä kiinni kesti hetken, että silmäni tottuivat asunnon hämäryyteen. Samassa hahmotin keittiön pöydällä jotain, mitä en ollut sinne jättänyt - suuri sulkakynä, samanlainen kuin entiseni paitsi violetti. Siinä se oli pystyssä telineessään pieni lappu vieressä.

Onneksi olkoon! Etkai luullut että tulisit unohdetuksi?

- Arvaa ketkä

Selvästi Johannan käsialaa. Naurahdin vaitonaisesti. Hyvä, että edes joku muisti minut.

Vain päiviä myöhemmin saapui postissa jotain, joka oli huomattavasti mielenkiintoisempaa kuin ylioppilastodistus. Ensimmäinen tekstikokoelmani oli viimein julkaistu. Pieni painos se oli, mutta se sai silti minut tuntemaan itseni lopulliseksi voittajaksi. Sex-koneen kunniaksi olin heittänyt loppuun myös pari hänen tekelettään, luonnollisesti antaen kunnian sille, kelle se kuului.

Alkaneen kesän myötä tulivat myös syntymäpäiväni. Olin kaikesti salaa haaveillut, että ikämittarin tärähtäessä kahdeksantoista maailma muuttuisi jotenkin merkittävästi. Ei se muuttunut, ainakaan odotetulla tavalla.

Päivä alkoi pilvisenä ja haalena, kuten odottaa sopi. Jos metafora sallitaan, päässäni oli paljon huonompi sää. Kaikki tuo, mitä olin viimeisen vuoden aikana nähnyt ja kokenut, alkoi nyt saada aikaan muutosta. Kyseenalaistin monia vanhoja ajatuksiani, tuoden tilalle monia aikanaan ehkä uskomattomiltakin tuntuneita aatteita.

Näin selvästi luoneeni itselleni uuden roolimallin jota seurata, nyt tuntui hyvältä hetkeltä ottaa se käyttöön. Kaikki tuntui tapahtuvan jotenkin kuin suurena harppauksena, ja huomasin sen päivän aikana moneen otteeseen ihmetteleväni sitä, miten saatoin ajatella jostain asiasta, kuten ajattelin nyt.

Mieleeni tuli myös, miten tämä kaikki tapahtui syntymäpäivänäni. Paras vastaus, jonka sille löysin, oli yksinkertaisesti se, että kyseinen päivä vain toi nämä ajatukset mieleeni, ei sen kummempaa.

Myöhemmin istuskelimme Deepbluen kanssa kaupungin laidalla olevan huoltoaseman terassilla. Kesä oli jo päällä, laskeva aurinko jätti pitkiä varjoja asfalttiin. En tuntenut olevani enää niin hukassa, vaikkakin ennalta suunniteltu tulevaisuus olikin päättynyt siihen mahdottomaan - lukion suorittamiseen.

Pysähdyin miettimään mennyttä vuotta.

"Tiiätkö, mä huomasin aika jännän muutoksen minus tos aiemmin päiväl", aloitin lopulta saatuani hahmoteltua asian mielessäni.

Deepblue nosti katseensa puolikkaasta tuopista.

"Sillee jännä, viime syksyyn aika moni asia oli sillee et mul oli niistä mielipiteit mut en ollu koskaa ajatellu niitä silleen, ne mielipiteet vaa oli. Sitte ku niitä alko miettiin, nii ekaan tuli sellanen olo et miten mä voin aatella tästä hommast tolleen ja vähitellen se ajatus vaan vaikutti nii selvält et mä uskalsin sanoo sen vaikka tiesinkii et joku ei aattele samal taval."

Deepblue naurahti, "voi kuule, ne sanoo sitä kasvamiseksi ja aikuistumiseksi."

Kuulosti aika omituiselle, en ollut ennen koskaan ajatellut, että olisin oikeastaan aikuinen.

K 22 .. Kuljen auringossakin ilman varjoa

"Kuuntele kaikessa hiljaisuudessa, kuinka palaset putoavat maahan särkyen. Kiinnostaisiko palapeli?"

Istuskelin keittiön pöydän äärellä rauhallisen hiljaisuuden vallitessa ja seurasin, kuinka aamuyön muuttuessa aamuksi aurinko alkoi pikkuhiljaa nousta jälleen horisontista. En hämärän loputtua ollut saanut enää unta ja olinkin loikoillut sängylläni tulevaisuutta pohtien pitkään, kunnes vääntäydyin lopulta ylös. Keittiön ikkunalta minua tuijotti takaisin pieni lehmäpatsas, jonka yksi kanavalaisista, Suvi, oli minulle syntymäpäivälahjaksi antanut.

Ei se elämä sittenkään pysähtynyt lukion jälkeen, se vain hetken näytti siltä. Moni vuosiluokaltani oli jo lukion alusta lähtien haikaillut seuraavasta laitoksesta, minä taas olin jättänyt asian jotenkin taka-alalle ja unohtanut sen toivoen vaihtoehtojen selviävän itsekseni.

Kahvinkeittimen tiputellessa kahvia selailin läpi erilaisten koulujen kirjoja. En voinut oikeastaan sanoa mitä etsin, katselin vain erilaisia linjoja ja mietin, miltä niiden tarjoamat alat vaikuttaisivat. Monet pystyi lajittelemaan suoraan 'ei missään nimessä' -kategoriaan: historiaan, matematiikkaan, filosofiaan, psykologiaan tai uskontoon liittyvät alat eivät niinkään houkutelleet.

Tietotekninen ala oli yksi varteenotettava vaihtoehto, sillä siinä minulla oli jo pitkä kokemus. Toisaalta, tässä juuri tehtiin se osaamisalueen supistaminen, joka minua epäilytti. Toinen silmiini osunut mielenkiintoinen asia liittyi kirjallisuuteen. Kuunnellessani kustantamon guria tunsin halua olla yhtä kaikkietoinen aiheesta kuin hänkin. Kuitenkin asian uutuus myös arvelli minua. Tunsin olevani huipulla mutta kestäisinkö, jos minut ammuttaisiin sieltä alas? Entä pystyisinkö ylläpitämään mielenkiintoani usean vuoden tietäen, ettei tunneilla vain kirjoitettu omia tekeleitä.

Kaadoin viimein kahvia itselleni ollen edelleen samassa täysin neuvottomassa tilanteessa. Aurinko oli nyt noussut.

Puhelin helähti soimaan. Melodia kertoi jonkun kavereista soittavan, ehdin jo arvatakin, kuka soitti. Vastatessani Teini-DX alkoi selittää minulle niin nopeasti asiaansa, että suurin osa alusta meni minulta ohi.

"Siis täh?"

"Nii, siis tänä iltaan meiän kans, ois yks tyyppi joho sä saattasit haluta tutustua", selitti Teini-DX.

En jaksanut harata vastaan, vaan antauduin suosiolla.

Illemmalla tapasin lopulta Teini-DX:n, tämän uuden toisen puoliskon ja hänen kaverinsa paikallisessa baarissa. Rauhallinen taustamusiikki ja pöydistä kuuluva keskustelu loivat välittömästi oman tunnelmansa, jonka lisäksi paikka oli sopivan hämärästi valaistu. Teini-DX:n tyyliin kuuluen hän ei esitellyt nyt ensimmäistä kertaa tapaamaani hänen toista puoliskoaan, vaan jouduin esittelemään itseni vastaesittelyn toivossa.

Ja oli tytöllä nimikin, Sari. Ja Sarilla oli nimensä kanssa hyvin riimaava kaveri Mari, joka lienikin alkuperäinen syy, miksi Teini-DX oli minut tänne yleensäkin raahannut.

Vaitonainen ja väkinäinen keskustelu kierteli ja kaarteli, kunnes aihe lopulta osui jälleen kouluun.

"Ootko aatellu mihin meet nyt?" kysyi Sari minulta.

"En tiiä. Aattelin joskus yläasteel et lukio- vai amis-valinta ois suurin valinta elämäs, mut kun kattelee nyt, niin se oli viel aika helppo. En tiiä yhtää mikä vois oikeest kiinnostaa vaikka 10 vuoden pääst enkä tosiaa osaa sanoo", vastasin.

"En mäkkää oikee tiiä, amikse jälkee ei oo oikee hommii ollu sillee. Oon joskus aatellu et oisko lukiost ollu mitää iloo sillee. Tää paikka on nii pieni kuitenkin ettei tääl oikee pääse sillee loistaan jossei mee ammattisurkeeseen", jatkoi Teini-DX.

Syntyi hetken hiljaisuus, jonka jälkeen Mari pääsi ääneen.

"Mä aion yrittää nyt Jyväskylän yliopistoon lukeen jotain kirjallisuutee liittyvää."
"Hei, tääki aatteli mennä johkuu sellasee", jatkoi Teini-DX ja osoitti minua.

Valahdin aivan punaiseksi.

"Emmä nyt tiiä, emmä oo viel nii varma ... se oli sellane idea vaa", puolustelin.
"Sä oot jo valmiiks kirjailija, aattele nyt", jatkoi Teini-DX ahdistamista.

Mari tuntui kiinnostuneen heti aiheesta.

"Mitä sä kirjoitat?"

"No tota ... mä vaan kirjoitan ... sellasii juttui", ännkäsin harvinaisen vaikeana.

Helvetti, yllättäen tuntui, että kädet tärisivät ja ajatukset tökkivät.

"Se on julkassu sen kirjankii mitä mä näytin", heitti Teini-DX lisää vettä myllyyn.

Marin ilme venähti.

"Onks 'Kuljen auringossakin ilman varjoa' sun?"

"Tota... joo", vastasin ja toivoin vajoavani maan alle saman tien.

En kyllä enää hävennyt faktaa, että kirjoitin jotain, jonka olin myöhemmin tajunnut runoiksi, mutta Teini-DX onnistui ylilyömään tuon kaiken niin järkyttävästi, että koko homma kuulosti lähinnä halvalla iskuryitykseltä.

Kuitenkin keskustelu minun ja Marin välillä jatkui, molemmilla oli oma suuntansa kirjoittamisessa. Kuunneltuani aikani hänen kertomuksiaan kavereidensa kokemuksista aloin pikkuhiljaa vakuuttua tulevasta kouluvalinnastani. Jossain kohtaa iltaa Teini-DX kuitenkin keskeytti lähes kaiken muun ulos sulkeneen keskustelumme Marin kanssa.

"Tota, mun ja Sarin pitää mennä, jääkää te vaan tänne, meil on yks juttu ja sillee."

Ja niin he häipyivät. Katsoin Maria suoraan silmiin pöydän yli miettien tilannetta.

En ollut aivan varma, mihin tämä kaikki aikanaan tulisi viemään, mutta ensimmäistä kertaa tiesin, mihin olin ryhtymässä.

—

...ja ne kaksi hölmöä IRCissä joutuivat molemmat ottamaan sanansa takaisin.